

DE STER

11ste JAARGANG NUMMER 2 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN FEBRUARI 1989



PORTUGAL

Maart 1988
88ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium:

Erza Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,

William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharrl Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224,
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (31) 3402-4026

Uitgevers:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 9.00 per year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 30 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84143, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 30 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84143, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 28,00

België: Bfr. 485,00

Andere landen (per zeespost):

cheque in tegenvaarde van f 31,00

USA/Canada: US \$ 10.00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptijrto ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8803 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

- 2 Boodschap van het eerste Presidium:
Zendingswerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 7 Niet al wat blinkt is celestiaal, *Quinn G. McKay*
- 10 Een droom komt uit, *Johann Schneider*
- 12 De Heilige Geest, een levende aanwezigheid aan mijn zij, *Lola B. Walters*
- 14 De influisteringen van de Heilige Geest, *Hans Cohn*
- 16 Zelfmoord: Wat wij wel en niet weten, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 21 Zuster Hooper, *Sherrill Allen*
- 24 Kinderen over vrienden en vriendschap onderwijzen
- 29 Maandag zou te laat zijn geweest, *Rachel Wilde*
- 30 Vraag en antwoord: Het beginsel van priesterschapsleiding thuis, *Dennis L. Lythgoes*
- 32 ZHV-huiszoekboodschap: „De liefde is niet afgunstig“
- 33 „Maar één ding is nodig“, *Patricia T. Holland*
- 36 Wat het Boek van Mormon voor ons betekent:
Een zegen van buitengewone betekenis, *Mary Ellen Edmunds*
Ik heb Gods goedheid ontdekt, *Lars Åkebrand*
- 39 Geluk – niets staat het in de weg, *Mayola Miltenberger*

VOOR TIENERS EN TWENS

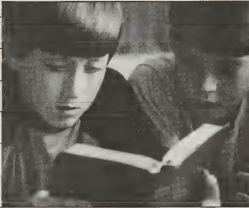
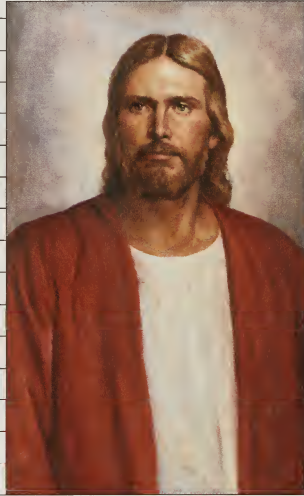
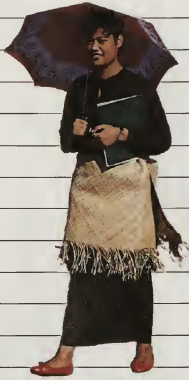
- 44 Een vierkant een vierkant noemen, *Jack S. Marshall*
- 46 „Een ieder wordt een gave geschonken“, *Tawnya Warnick*
- 47 „Hebt u de Heer ooit gezien?“ *Ouderling Sterling W. Sill*

Kinderster

- 2 Vriendelijk zijn zoals Jezus, *Pat Graham*
- 4 Abinadi en koning Noach
- 6 Jessie en Diana, *Claudia Remington*
- 8 Voor de grap: Van stip naar stip

Op de omslag: „Somerset Lane“, olieverfschilderij uit 1987 van Ken Baxter. Het stelt zendingelingen voor die in een Engels stadje op het platteland langs de deuren gaan.
(Met dank aan Church Arts and Sites.)

President Gordon B. Hinckley memoreert in dit nummer aan zijn zending in Engeland.





EEN HEMELS
THUIS -
EEN EEUWIG
GEZIN

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij worden er door liederen en gesproken woord vaak aan herinnerd dat het gezin aan de basis van een rechtvaardig leven ligt, en dat niets het kan vervangen of aan de onmisbare functies ervan kan voldoen.

Een huis is gebouwd van hout, natuur- of baksteen. Een gezin wordt gevormd door liefde, offervaardigheid en respect. Een huis kan een hemel zijn als daar een gezin in is gehuisvest. Het gezin kan groot of klein, jong of oud zijn. Het kan in uitstekende conditie verkeren, of misschien tekenen van slijtage, verwaarlozing of verval vertonen. Het kan bestaan uit een vader en moeder, en zoons en dochters, die allen nog thuis zijn, of slechts uit één persoon. Het gezin gaat echter steeds door, want gezinnen zijn eeuwig.

Leren van de Meester-architect

Ongeacht of wij bezig zijn met de voorbereidingen voor een eigen gezin, of ons alleen maar afvragen hoe wij de hemel dichter bij ons bestaande gezin kunnen brengen, wij kunnen allemaal van de Heer leren. Hij is de Meester-architect. Hij heeft ons geleerd hoe te bouwen.

Toen Jezus de stoffige wegen bewandelde van de stadjes en dorpjes die wij nu eerbiedig het Heilige Land noemen en zijn discipelen onderwees aan de oever van het heerlijke Meer van Galilea, sprak Hij dikwijls in gelijkenissen, in de trant die de mensen het beste begrepen. Hij had het vaak over het bouwen van huizen. Hij zei: „Geen . . . huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden” (Matt. 12:25). Later gaf Hij de waarschuwing: „Zie, Mijn huis is een huis van orde . . . en niet een huis van verwarring” (LV 132:8).

In een openbaring die op 27 december 1832 in Kirtland (Ohio) door de profeet Joseph Smith werd ontvangen, gaf de Meester de volgende raad: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God” (LV 88:119).

Waar zouden wij een betere blauwdruk kunnen vinden om met wijsheid een gepast huis te bouwen? Zo'n huis zou lijken op dat wat Matteüs beschreef, ja, een huis dat was gebouwd op een rots, een huis dat in staat was de stortregens van tegenspoed, de vloedgolf

van de oppositie en de rukwinden van de overal in onze wereld aanwezige twijfel te weerstaan (zie Matt. 7:24-25).

Sommigen zullen zich afvragen: „Maar die opening was bedoeld als leidraad voor de bouw van een tempel, is dat wel van toepassing op het gezin?”

Mijn antwoord luidt: „Heeft de apostel Paulus niet gezegd: ‘Weet jij niet, dat jij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?’” (1 Kor. 3:16.)

Laat de Heer de Meester-architect zijn van het gezin – ja, het thuis – dat wij bouwen; dan zullen wij de bouwlieden zijn. Ik wil graag enige richtlijnen van God onder uw aandacht brengen, levenslessen en punten die de moeite van het overwegen waard zijn als we gaan bouwen.

Kniel neer en bid

„Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken” (Spr.3:5-6). Zo sprak de wijze Salomo, zoon van David, koning van Israël.

In Amerika verkondigde Jakob, de broer van Nephi: „Ziet op tot God met vast gemoed en bidt tot Hem met buitengewoon groot geloof” (Jakob 3:1).

Deze door God geïnspireerde raad komt in deze tijd tot ons als kristalhelder water tot uitgedroogde aarde. Wij leven in een roerige tijd.

Over de hele wereld zitten de spreekkamers van de



Mensen die de wil van de Heer doen en anderen dienen, hebben geen tijd om medelijden met zichzelf te hebben.

artsen vol met mensen die niet alleen lichamelijke, maar ook geestelijke problemen hebben. De rechtbanken die echtscheidingen behandelen, hebben het druk omdat de mensen met onopgeloste problemen zitten. De personeelsafdelingen en klachtencommissies van het huidige bedrijfsleven maken lange uren bij hun inspanningen

om mensen met hun problemen bij te staan. Eén medewerker van een personeelsafdeling, die de opdracht had minder ernstige klachten te behandelen, zette voor hen die met problemen zaten een klein kaartje op zijn bureau, met het opschrift: „Heb je 't al met bidden geprobeerd?” Hij was zich er niet van bewust dat hij daarmee de raad ver-schafte die beter dan wat dan ook in staat was meer problemen op te lossen, meer leed te verzachten, meer overtreding te voorkomen en een grotere vrede en voldoening in de menselijke ziel teweeg te brengen.

Een vooraanstaand rechter in de Verenigde Staten werd gevraagd wat wij, als burgers die de verschillende landen

van de wereld bevolken, konden doen om misdaad en ongehoorzaamheid aan de wet terug te dringen en om onze individuele en nationale vrede en trots te vergroten. Na enige tijd bij zichzelf te hebben overlegd, zei hij: „Ik stel een terugkeer voor naar het ouderwetse gebruik van het gezinsgebod.” Wat stemt het ons



Gebed kan meer problemen helpen oplossen, meer leed verzachten, meer overtreding voorkomen en een grotere vrede in de menselijke ziel teweegbrengen dan op enig andere manier verkregen kan worden.

dankbaar te weten dat het gezinsbed bij ons, heiligen der laatste dagen, niet uit de tijd is. Er is geen mooier gezicht dan een gezin dat samen bidt. Er schuilt waarheid achter het gezegde: „The family that prays together stays together” (het gezin dat samen bidt, blijft bij elkaar).

De Heer droeg ons op als gezin te bidden toen Hij zei: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend” (3 Ne. 18:21).

Wilt u er samen met mij getuige van zijn hoe een typisch HLD-gezin zijn gebed tot de Heer opzendt? Vader, moeder en alle kinderen knielen neer, buigen hun hoofd en sluiten hun ogen. Het huis is doordrongen van een heerlijke geest van liefde, eenheid en rust. Wanneer de vader hoort hoe zijn zontje God bidt dat zijn vader de juiste dingen zal doen en gehoorzaam zal zijn aan de wil van de Heer, denkt u dan dat zo'n vader het moeilijk zal vinden het gebed van zijn lieve zoon in vervulling te doen gaan? Wanneer een tienermeisje hoort hoe haar lieve moeder God smeekt dat haar dochter geïnspireerd zal zijn bij het kiezen van haar vrienden en dat zij zich zal voorbereiden op een tempelhuwelijk,

Wij moeten een liefdevolle uitnodiging doen toekomen aan hen in ons eigen gezin die van het pad der waarheid zijn afgedwaald.



denkt u dan niet dat deze dochter haar best zal doen deze nederige smeekbede van de moeder, waar zij zoveel van houdt, in vervulling te laten gaan? Wanneer vader, moeder en kinderen oprecht bidden dat de fijne zoons in het gezin zo zullen leven dat zij mettertijd een roeping van de Heer zullen kunnen aanvaarden om als zijn vertegenwoordigers te dienen in een zendinggebied van de kerk, gaan wij dan niet inzien hoe zulke zoons opgroeien met een sterk verlangen om op zending te gaan?

Laten wij onze gezins- en persoonlijke gebeden met geloof en vertrouwen tot God opzenden. Mochten wij traag zijn geweest om gehoor te geven aan de raad om altijd te bidden, dan is er geen beter moment om daarmee te beginnen dan nu. Zij die van mening zijn dat bidden een bewijs van zwakte is, doen er goed aan te bedenken dat niemand ooit groter is dan wanneer hij op zijn knieën ligt.

Bereidheid tot dienen

Voor ons voorbeeld van dienstbetoon wendden wij ons tot het leven van de Heer, waarvan de goedheid, terwijl Hij rondging en de mensen diende, voor ons als een groot licht is. Hij gaf kracht aan de ledematen van de lammen, het gezicht aan de ogen van de blinden, het gehoor aan



de oren van de doven, en het leven aan het lichaam van de doden.

Zijn gelijkenissen verhalen van macht. Met het verhaal van de barmhartige Samaritaan onderwees Hij: „Heb uw naaste lief.“ Met zijn vriendelijkheid tegenover de overspelige vrouw, onderwees Hij liefdevol begrip. In zijn gelijkenis over de talenten onderwees Hij ons om ons te verbeteren en naar volmaking te streven. Kennelijk was Hij ons ook aan het voorbereiden op onze taak bij de opbouw van een eeuwig gezin.

Steunverleners zijn geen steunzoekers. Doeners zijn geen dubbels. Wie dient heeft geen tijd om te pruilen.

Wij kunnen voorbeelden vinden van bereidheid tot dienen in het leven van onze eigen profeet, president Ezra Taft Benson, en in de familie waar hij deel van uitmaakt. President Benson heeft de algemene autoriteiten eens verteld hoe zijn vader op zending werd geroepen. Hij liet daarbij zijn vrouw achter, die in verwachting was, zijn zeven kinderen, zijn boerderij en alles wat hij bezat. Raakte hij iets kwijt? President Benson vertelt hoe zijn moeder het gezin om de keukentafel heen verzamelde en daar, bij het flikkerende licht van een olielamp, de brieven van haar man voorlas. Bij dat voorlezen waren er de nodige onderbrekingen om de tranen, die zo vrijelijk vloeiden, weg te vegen. En de gevolgen? Al die kinderen zijn later op zending gegaan. Zij allen waren bereid om te dienen.

De reddende hand toesteken

Er vallen slachtoffers tijdens de reis op het levenspad. Sommigen negeren de wegwijzers die naar het eeuwige leven voeren en merken later dat de omleiding waaraan zij de voorkeur gaven, uiteindelijk doodloopt. Onverschilligheid, nonchalance, egoïsme en zonde eisen alle hun kostbare tol in het leven van de mensen. Veel gezinnen tellen leden die om de een of andere niet omschreven reden in opstand komen en later ontdekken dat zij slechts verdriet en leed hebben gevonden.

Tegen het eind van het jaar 1985 schonk het Eerste Presidium aandacht aan hen die van Christus' kudde waren afgedwaald door middel van een bijzondere verklaring getiteld „Een uitnodiging om terug te komen“. De boodschap omvatte de volgende oproep: „Wij moedigen de leden van de kerk aan om hen die hen mogelijk onrecht hebben aangedaan te vergeven. Tegen hen die niet meer actief zijn in de kerk en tegen hen die kritisch zijn geworden, zeggen wij: 'Kom terug. Kom terug en vergast u aan hetgeen de Heer u voorziet en proef weer de zoete en voldoende schenkende vruchten van de omgang met heiligen.' Wij zijn ervan overtuigd dat velen het verlangen koesteren om terug te komen, maar zich opgelaten voelen. Wij ver-

zekeren u dat u met open armen zult worden ontvangen en dat er bereidwillige handen zijn om u te helpen.“

Wij moeten diezelfde liefdevolle uitnodiging doen toekomen aan hen in ons eigen gezin die van het pad der waarheid zijn afgedwaald. Liefde is de verbindende band, de genezende zalf. Wij moeten nooit aflaten te houden van zelfs diegenen in ons gezin die ons pijn hebben gedaan. De Heer heeft ons geboden „in liefde te zamen (te) leven“ (LV 42:45).

Kniel neer om te bidden. Wees bereid om te dienen. Steek de reddende hand toe. Elk van die handelingen is een onmisbaar onderdeel van Gods uitvoeringsontwerp om van een huis een thuis te maken, en van een thuis een hemel.

Laten wij vaardig bouwen, nergens op beknielbellen en ons aan Gods ontwerp houden. Dan zal de Heer, die onze bouwopzichter is, misschien tegen ons zeggen, zoals Hij zei toen Hij verscheen aan Salomo, een bouwuit een andere tijd: „Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen, en mijn ogen en mijn hart zullen daar te allen tijde zijn“ (1 Kon. 9:3). Dan zullen wij een hemels thuis en een eeuwig gezin hebben. Het is mijn nederig en oprecht gebed dat ieder van ons die zegen ten deel mag vallen. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken.

1. De Heer heeft ons een ontwerp gegeven voor het bouwen van een gezin dat tegenspoed het hoofd kan bieden en de leden ervan vreugd verschaft.
2. Gebed kan meer problemen helpen oplossen, meer leed verzachten, meer overtredding voorkomen en een grotere vrede in de menselijke ziel teweegbrengen dan op enig andere manier verkregen kan worden.
3. Dienstbetoon geeft niet alleen kracht aan hen die worden gediend, maar ook macht aan hen die liefdevol dienen.

Wenken voor de bespreking

1. Verwoord uw gevoelens over het neerknielen in gebed, bereidheid om te dienen en het toesteken van de reddende hand. Vraag de gezinsleden ook hun gevoelens kenbaar te maken.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin voor zou kunnen lezen en bespreken?

„DE LIEFDE IS LANKMOEDIG, DE LIEFDE IS GOEDERTIEREN”

Doel: Liefde uitdrukken door lankmoedig en goedertieren voor anderen te zijn.

De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren.“ Lankmoedigheid en goedertierenheid, ofwel vriendelijkheid, zijn de eerste kenmerken die de apostel Paulus noemde in zijn klassieke omschrijving van liefde. Lankmoedigheid is het vermogen om te volharden in het geven van liefde, zelfs wanneer wij ons eenzaam, gekwetst of gefrustreerd voelen.

Er zijn verschillende situaties die lankmoedigheid van ons eisen. Ontelbare vrouwen over de gehele wereld verplegen geduldig hun zieke man, geven dag in dag uit liefdevol onderwijs en verzorging aan kinderen, of zorgen geduldig voor ouders op leeftijd. Al die vrouwen zijn een voorbeeld van liefde – evenals de vrouwen die hun familie, vrienden, buren en collega's steeds vriendelijk en met respect tegemoetreden.

„Iemand die vriendelijk is, is meevoelend en zachtmoedig voor anderen,” heeft president Ezra Taft Benson gezegd. „Hij houdt rekening met andermans gevoelens en gedraagt zich hoffelijk. Hij is hulpvaardig. Vriendelijkheid gaat voorbij aan andermans zwakheden en fouten. Vriendelijkheid strekt zich tot allen uit – tot oude en jonge mensen, tot dieren, tot eenvoudige mensen evenzeer als tot hooggeplaatsten.” („Godelijke kenmerken van de Meester,” *De Ster*, januari 1987, blz. 49.)

Iedere dag weer hebben wij talloze kansen om verdraagzaam te zijn en om vriendelijke daden te verrichten, die een eeuwig verschil zullen maken in ons eigen leven en in dat van de mensen om ons heen. Maar al te vaak bewaren wij onze bliken van vriendelijkheid voor vrienden, buren en leden van de kerk, terwijl wij met de anderen thuis ongeduldig zijn. Wij behoren ons echter van onze beste kant te laten zien aan hen waar wij dagelijks mee omgaan.

De Heiland heeft ons het volmaakte voorbeeld van lankmoedigheid en vriendelijkheid gegeven. Hij was vriendelijk voor kleine kinderen en zei: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods . . . En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zeggende Hij ze” (Marc. 10:14, 16).

Jezus schonk anderen – zowel grote groepen mensen als het individu – zowel stoffelijke als geestelijke troost. Hij spijzigde de vijfduizend, maar was zich ook bewust van de aanraking van één hand aan de zoom van zijn kleed en genas de vrouw van haar kwaal. (Zie Joh. 6:5–14 en Marc. 5:25–34.) Zelfs toen Hij gemarteld en gekruisigd werd, toonde Hij vriendelijkheid en bezorgdheid voor zijn moeder: „Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder” (Joh. 19:27).

Door de genezende aanraking van de verzoening, heeft de uitwerking van Christus' vriendelijkheid en lankmoedigheid de macht ons leven voor eeuwig te veranderen. En wanneer wij verdraagzaam zijn en anderen vriendelijk bejegenen, zijn wij bezig liefde – de reine liefde van Christus – te ontwikkelen en meer te worden zoals Hij. □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Vertel over een persoonlijke ervaring waarbij een kleine vriendelijke daad een verschil in uw leven heeft gemaakt.
2. Lees LV 121:41–42 voor en bespreek hoe de zusters deze invloedrijke kwaliteiten beter kunnen gebruiken in hun leven.

(Zie het Hulpboek voor de gezinsavond, les 17, Liefde thuis, blz. 90–96; Onvoorwaardelijke liefde – de basis voor effectief ouderschap, blz. 274; Met de kinderen praten, blz. 279.)



WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR ONS BETEKENT

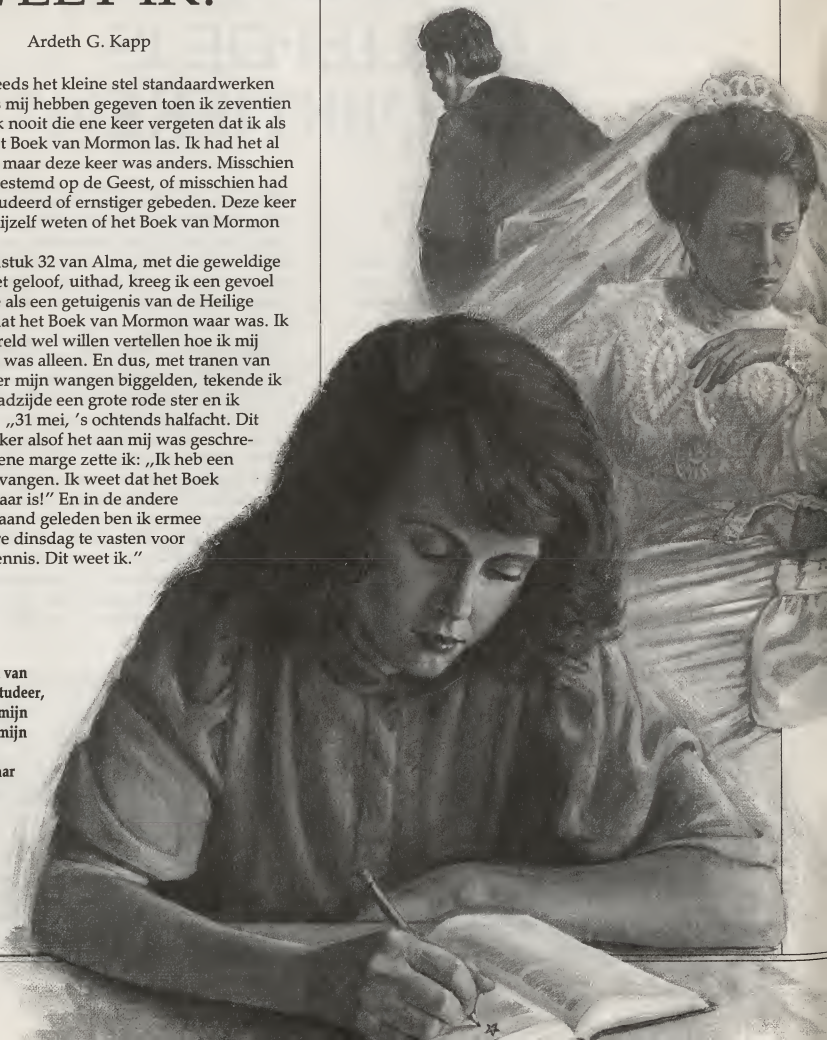
„DIT WEET IK!”

Ardeth G. Kapp

Ik heb nog steeds het kleine stel standaardwerken dat mijn ouders mij hebben gegeven toen ik zeventien werd. Ik zal ook nooit die ene keer vergeten dat ik als jonge vrouw het Boek van Mormon las. Ik had het al eerder gelezen, maar deze keer was anders. Misschien was ik beter afgestemd op de Geest, of misschien had ik ijveriger gestudeerd of ernstiger gebeden. Deze keer wilde ik voor mijzelf weten of het Boek van Mormon waar was.

Toen ik hoofdstuk 32 van Alma, met die geweldige passage over het geloof, uithad, kreeg ik een gevoel dat ik herkende als een getuigenis van de Heilige Geest. Ik wist dat het Boek van Mormon waar was. Ik had de hele wereld wel willen vertellen hoe ik mij voelde, maar ik was alleen. En dus, met tranen van vreugde die over mijn wangen biggelden, tekende ik bovenaan de bladzijde een grote rode ster en ik schreef er naast: „31 mei, 's ochtends halfacht. Dit weet ik even zeker alsof het aan mij was geschreven.” En in de ene marge zette ik: „Ik heb een bevestiging ontvangen. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is!” En in de andere marge: „Een maand geleden ben ik ermee begonnen iedere dinsdag te vasten voor een zekerder kennis. Dit weet ik.”

Als ik het Boek van Mormon bestudeer, vraag ik mij af of mijn liefde ervoor van mijn overgrootmoeder vandaan komt. Haar getuigenis was zo sterk dat ze haar leven er bijna voor opofferde.



„HET BOEK HEEFT MIJN LEVEN VERANDERD”

Joseph G. C. Jung

Ik was zestien toen de zendingen mij vroegen het Boek van Mormon te lezen. Al lezende kreeg ik het gevoel dat het een goed boek was. Toen de zendingen mij dus uitnodigden mij te laten dopen, stemde ik toe. Ik werd lid van de kerk, niet omdat ik een sterk getuigenis had ontvangen, maar omdat ik geen onaangename of onrustige gevoelens had gehad bij het lezen van het Boek van Mormon of wanneer bij mijn kerkgang. Ik scheen het evangelie op een hele natuurlijke wijze te aanvaarden.

Na enige tijd begon ik mij echter zorgen te maken dat ik er misschien toch geen goed aan had gedaan mij bij een „westerse” kerk aan te sluiten. Ik had niet de moed mijn vrienden te vertellen dat ik heilige der laatste dagen was. Ik hulde mijn Boek van Mormon zelfs in een blanco omslag, zodat niemand zou weten wat ik las.

Tenslotte besloot ik er voor mijzelf achter te komen of het Boek van Mormon al dan niet waar was. Terwijl ik op zekere dag las en bad, kwam ik de volgende passage tegen:

„En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.

„En toen Jezus Zijn gebed tot de Vader had beëindigd, richtte Hij zich op; maar zo groot was de vreugde van de schare, dat zij overstelpst was.

„En Jezus sprak tot hen, en verzocht hun op te staan.

„En zij stonden op, en Hij zeed tot hen: Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

„En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij . . . (3 Ne. 17:17–21.)

Bij het lezen van deze woorden begonnen de tranen

Sindsdien heb ik mij zo vaak tot het Boek van Mormon gewend voor leiding, steun en een groter geloof, dat ik mij soms afvraag of mijn grote liefde voor dit boek mij misschien is doorgegeven door mijn overgrootmoeder. Het Boek van Mormon kwam in het gezin waar Susan Kent, mijn overgrootmoeder, deel van uitmaakte toen zij zestien was, haast anderhalve eeuw geleden. Nadat zij het boek had bestudeerd, ontving Susan er een getuigenis van dat zo sterk was, dat zij bereid was er een groot offer voor te brengen.

De jongeman waar Susan mee verloofd was, wilde niets te maken hebben met iemand die zich wilde aansluiten bij de mormonen. Maar Susan bleef er niet bij stilstaan wat haar getuigenis haar zou kosten. Zij koos voor een rustig geweten. Zij had echter zo’n liefdesverdriet, dat zij enkele dagen lang niet kon eten. Volgens raakte zij in een dermate diepe coma, dat zij dood leek te zijn. Er werden al voorbereidingen getroffen voor haar begrafenis toen zij ontwaakte en vroeg: „Hoelang heb ik geslapen?” Langzamerhand kreeg zij haar gezondheid terug. Samen met haar zuster en haar ouders werd zij lid van de kerk.

Ik zal mijn overgrootmoeder, Susan Kent, eeuwig dankbaar zijn voor haar getuigenis van het Boek van Mormon en voor hetgeen het in haar leven heeft betekend en nu in het mijne betekent. Enige jaren geleden vroeg mijn bisschop mij alle jonge mensen in onze wijk te helpen om het hele Boek van Mormon binnen een bepaalde tijd door te lezen. Het was een heerlijk jaar terwijl de jonge mensen lazen en rapport uitbrachten. Zij leerden dat het Boek van Mormon hen kon helpen ontmoediging, gevoelens van eenzaamheid, ongehoorzaamheid, boosheid en gebrek aan geloof te overwinnen. Het Boek van Mormon is het anker van mijn geloof en ik dank God voor dat boek en voor mijn getuigenis, dat mijn kostbaarste bezit is.

Mijn grootste verlangen is dat ieder lid van de kerk zal studeren en bidden over de waarheid van het Boek van Mormon en voor zichzelf een getuigenis zal verkrijgen van deze grote gave die wij van God hebben ontvangen. Dan kan het Boek van Mormon ons tot troost zijn bij het beklimmen van ons steile, vaak gevaarlijke levenspad. □

Zuster Ardeth G. Kapp is algemeen presidente van de jonge-vrouwen.

mij over de wangen te lopen. Mijn hart was vol van de grote liefde die de Heer mij toedroeg, en ik riep in mijn hart: „O, mijn Heer, ik weet dat U leeft. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is.”

Nu wist ik dat de kerk een universele kerk is. Opgetogen verwijderde ik de blanco omslag van mijn Boek van Mormon.

Het was ook in ongeveer deze tijd dat ik de sterke indruk ontving een zending te moeten vervullen. Na twee jaar in de marine te hebben gediend, slaagde ik erin de toestemming van mijn ouders te krijgen om op zending te gaan. Nu kreeg ik het voorrecht te getuigen van het boek waar ik mij eens voor had geschaamd, en om het evangelie in mijn eigen taal te verkondigen. Mijn zending heeft mijn begrip van het evangelie en mijn getuigenis van de herstelde kerk vergroot.

Mijn vrouw en ik zijn in de tempel getrouwd. Tijdens onze verkeringstijd hebben we het Boek van Mormon samen gelezen. Inmiddels hebben wij drie kinderen. Wij zijn van mening dat het Boek van Mormon ons leven volkomen veranderd heeft, want, zoals er staat, „de prediking van het woord blijkt zeer doelmatig om het volk ertoe te bewegen rechtvaardig te handelen – ja, daar het groter invloed (heeft) op de gemoederen van het volk dan het zwaard of iets anders . . . (Alma 31:5.) □

Broeder Joseph G. C. Jung is tweede raadgever in het ringspresidium van de Ring Taipei (Taiwan) Oost. Hij is tevens hoofd van het vertaaltbureau van de kerk in Taipei.

Toen ik het bezoek van de Heiland aan de Nephieten las, was mijn hart vol van de grote liefde die de Heer mij toedroeg, en ik wist in mijn hart dat het Boek van Mormon waar was.





"SPAAR MIJN LÉVEN . . . TROOST MIJN KINDEREN"

Mette Hansen

In oktober 1968 reed ik op een koude, regenachtige dag, de schemering begon al te vallen, op mijn fiets van mijn werk in Kopenhagen naar huis. Mijn man was op dat moment in Canada voor zijn werk en ik was alleen met mijn twee kinderen, een jongen van tien en een meisje van zeven.

Op weg naar huis moest ik een heel drukke vierbaansweg oversteken, die aan beide zijden ook nog een fietspad had. Uit veiligheidsoverweging had ik er de gewoonte van gemaakt af te stappen en de kruising over te lopen. Op deze dag was ik de weg al half overgestoken en op de vluchtheuvel blijven staan om het verkeer te laten passeren. Er stopte een auto in de rijstrook rechts van mij, de bestuurder gaf mij een seintje dat ik kon oversteken, dus liep ik door. Net toen ik de vrachtwagen voorbij was, zag ik op het fietspad een Volkswagen in volle vaart aankomen. Ik kon geen kant meer op. In de fracties van seconden gingen er ontelbare gedachten

door mij heen, ik dacht aan mijn kinderen, aan mijn echtgenoot, aan mijn moeder die weduwe was, aan mijn baan, en ik bad vuriger dan ooit tevoren: „Alstublieft, lieve Heer, wat er ook gebeurt – spaar mijn leven.”

De auto raakte mijn fiets, het stuur werd tegen de linkerkant van mijn lichaam geslagen. Terwijl ik daar hulpeloos op de grond lag, kon ik nauwelijks ademen van de pijn, maar ik bleef bij bewustzijn. Toen ik opzij keek zag ik dat de autoband mij op een haar gemist had. Ik keek naar mijn fiets die een paar meter was weggevoerd door de klap. Er was niet veel meer van over.

Ik was er zeker van dat er een wonder was gebeurd. Als de band een halve centimeter meer naar links was geweest, was mijn hoofd zeker vermorzeld. Ik voelde dat een onzichtbare hand hem een halt had toegeroepen. De tranen stroomden langs mijn wangen terwijl ik mijn Hemelse Vader dankte dat Hij mijn leven gespaard had.

Er was een ziekenauto onderweg. Wat zouden de kinderen denken als ik hen niet kwam ophalen? Zou ik, als ik eenmaal in het ziekenhuis was, de kinderbedruipplaats nog te pakken krijgen

Toen ik de vrachtwagen voorbij was, zag ik een auto in volle vaart op mij afkomen en ik kon geen kant meer op.





voor deze sloot? Wie kon ik bellen? Ik kende mijn buren nauwelijks vanwege mijn drukke leven en de leden van mijn wijk woon-den een eind weg.

Aangekomen op de drukke intensive care-afdeling, mocht ik van de staf geen telefoontje plegen totdat er röntgenfoto's waren gemaakt. De verpleegsters hadden het te druk om te bellen. De politieagenten, die proces-verbaal moesten opmaken van het ongeluk, meldden zich pas vier uur later.

In de vijf langste uren van mijn leven, die ik doorbracht in het ziekenhuis, werd ik door een aantal mensen geholpen. Toch voelde ik dat alleen mijn Hemelse Vader mij de hulp kon geven die ik werkelijk nodig had. Voor de eerste keer in mijn leven bleef ik zonder ophouden bidden over mijn enige zorg – mijn twee kleine kinderen.

„Laat hun alstublieft weten dat het goed met mij is,” bad ik.

„Laat hen alstublieft niet in paniek raken en schenk hun geduld. Vertel hun alstublieft wat zij moeten doen.” Ik voelde de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, en een allesoverheersende vrede vulde mijn gemoed – ik bad dat mijn kinderen dezelfde vrede zouden voelen.

Uiteindelijk kreeg ik van de dienstdoende arts te horen dat ik op een paar gekneusde ribben na zo gezond als een vis was en dat ik naar huis mocht. De twee politieagenten boden mij een lift naar huis aan, waar we om kwart over tien 's avonds aankwamen.

Uit het duister kwamen twee kleine, vermoeide kinderen hand in hand naar de politieauto toegelopen. Zodra wij veilig en wel in onze flat waren, kwamen de vragen: „Mam, waar bent u geweest? Wat is er gebeurd? Waarom bent u zo laat thuis? Waarom brengt de politie u thuis?”

Ik deed mijn relaas en vroeg toen: „Hoe zijn jullie thuisgekomen?”

Mijn zoon zei: „We begrepen maar niet waarom u ons niet kwam ophalen, maar we dachten dat het wel laat op uw werk was geworden, dus zijn we naar huis gelopen. Het begon donker te worden, maar we hadden geen

Ik voelde een hand op mijn hoofd rusten en hoorde troostende woorden, maar toen ik opkeek, zag ik niemand.”



sleutel en konden niet naar binnen.

„Ik wist niet wat ik moest doen, maar opeens wist ik dat we moesten bidden. Daarom knielden we neer op de deurmaat en sprak ik het gebed uit. Na het gebed bleven we nog even zitten zonder te praten, zoals u ons dat geleerd heeft, en toen gebeurde er iets fijns.

„Ik voelde opeens een grote, warme hand op mijn hoofd rusten en hoorde een vriendelijke stem zeggen: 'Met je moeder is alles goed, er wordt voor haar geord. Het zal wel even duren voordat ze thuis is, en het zal buiten donker worden, maar maak je geen zorgen. Neem je kleine zusje bij d'r hand, blij dichtbij de flat en speel maar wat met haar. Als je dat doet zal de tijd snel gaan en zal je moeder weer vlug bij jullie zijn.'

„Toen ik opkeek om te zien wie er tegen mij sprak, zag ik niemand. Er werd verder niets gezegd, maar ik voelde me heel rustig.”

Met het verstrijken der jaren heb ik gezien hoe mijn zoon in zijn puberteit de nodige strubbelingen heeft gehad. Het is soms verleidelijk het bestaan van God te betwijfelen als er moeilijkheden opdoemen.

Elke keer als hij het moeilijk had, vroeg ik dan: „Herinner je nog wat er op de avond van mijn ongeluk gebeurde?”

Zijn gelaat klaart dan op en dan zegt hij: „Moeder, het is waar, en ik zal het nooit kunnen verloochenen.”

Ik ben dankbaar dat mijn zoon een ervaring zoals deze heeft gehad. Ik heb ook geleerd hoe belangrijk het is onze kinderen bidden te leren en te denken aan de woorden in Psalm 94:9: „Zou Hij, die het oor plantte, niet horen? die het oog vormde, niet zien?” □

Mette Hansen werkt op een boekhouding en is muziekleidster in de Wijk Hunter 31 van de Ring Hunter Salt Lake.

VERGEVINGSGEZINDHEID

EEN GIDS VOOR OUDERS

Vele volwassenen zien het belang van het vergeven van anderen niet in. Het is dan ook geen wonder dat kinderen vaak moeite hebben met het begrip vergeving.

Tenzij we anderen vergeven, kan ons leven verziekt worden door boosheid en wrok. Naarmate ze zich ophopen worden eerdere grieven alleen maar opgeblazen, en eens liefdevolle relaties kunnen onherstelbaar worden beschadigd.

In sommige families hebben nu volwassen broers en zussen al in geen jaren met elkaar gesproken vanwege een onbelangrijke belediging of een dito verwijt dat niet vergeven wordt.

Een rancuneuze echtgenoot kan zo verbitterd raken ten opzichte van zijn partner dat de familie uiteindelijk uit elkaar valt door echtscheiding. Dit is een tragisch gegeven dat tegenwoordig veel voorkomt, en de ware oorzaak kan in veel gevallen teruggevoerd worden tot het onvermogen om te vergeven.

Het beginsel vergeving behoort al vroeg in het leven van een kind onderwezen te worden. De lessen waar kinderen het meest van opsteken worden onderwezen door *zowel* voorbeeld als voor-schrift. *Vertel* kinderen niet alleen dat ze anderen die hun kwaad hebben gedaan moeten vergeven, *toon* hen ook hoe vergeving in zijn werk gaat om harmonie en liefde in het gezin te bewaren.

U kunt niet terug in de tijd

Een van de beste manieren om vergeving te onderwijzen is door

het beginsel zelf toe te passen. Spreek met uw partner af begane fouten eerlijk te vergeven – en te vergeten. Richt u op de toekomst, niet op het verleden. Gedane zaken nemen geen keer, u kunt niet terug in de tijd om uw handelingen ongedaan te maken, hoe graag u dat ook zou willen. Het oprakelen van oude grieven kan de relatie alleen maar schaden; het zal nooit een positieve stap zijn.

Een vader of moeder kan, voordat hij/zij probeert een kind het beginsel vergeving uit te leggen, een van de volgende vragen eerlijk beantwoorden:

Spreekt u met uw kinderen vrijuit?

Tonen zij u hun diepe gevoelens?

Komen zij met hun problemen bij u?

Sprekten zij met u over hun sociale activiteiten, vrienden, gevoelens en verlangens?

Hebt u hen eerlijk vergeven, of herinnert u hen voortdurend aan hun wandaden, zowel in het verleden als nu?

De laatste vraag is de sleutel. Als een ouder er niet in slaagt de fouten van eigen kinderen te vergeven – en te vergeten, heeft hij of zij problemen met het beginsel vergeving. Totdat het probleem uit de wereld geholpen wordt, zal de communicatie tussen de ouder en het kind te wensen overlaten en zal de ouder er niet in slagen vergeving te onderwijzen in het gezin.

De onzekerheden en zorgen van een kind

Een kind is veel eerder geneigd om een vergevingsgezinde ouder zijn onzekerheden en zorgen te vertellen. Harde veroordelingen ontmoedigen een ongedwongen uiting van gevoelens en dragen niet bij tot de ontwikkeling van een liefdevolle, leerzame relatie.

Hoe belangrijk een goed voorbeeld ook mag zijn, het beginsel vergeving moet wel uitgelegd worden. Elke keer als een kind onerigheid met vriendjes, broers of zussen heeft, wordt ouders de mogelijkheid geboden te tonen hoe een vriendschap schade kan berokkenen wordt als overtredingen niet vergeven worden.

Wanneer een kind moekt over een onrecht dat het is aangedaan, al dan niet terecht, neemt u het kind apart en vraagt u het hoe het zich voelt. Leg uit dat boze of bittere gevoelens de boze persoon meer leed berokkenen dan degene die boos gemaakt is. Door boos of beledigd te blijven, straft het kind in feite zichzelf. Daarbij komt dat ruzie altijd de vriendschap verstoort en alleen een onvoorwaardelijke vergeving van de ander kan die vriendschap herstellen.

Nadat het kind niet langer kwaad is en het weer goed gemaakt heeft met degene waar het kwaad op was, vraagt u weer hoe het zich voelt. Help het in te zien dat vergeving bij beide partijen goede gevoelens tot stand brengt.

In een openbaring gaf de Heer bij monde van de profeet Joseph Smith de volgende waarschuwing: „Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven;

want hij, die zijn broeders zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde" (LV 64:9).

Onderwijs door moderne gelijkenissen

Hoewel de Bijbel, de Leer en Verbonden en het Boek van Mormon vele voorbeelden bevatten van het belang van vergeving, kan het beginsel ook doeltreffend onderwezen worden door moderne gelijkenissen.

Het voorlezen van het verhaal „Een zak vol steentjes" uit *De Ster* van oktober 1985 is bijvoorbeeld een leuke manier om het beginsel aan kinderen te onderwijzen.

Het verhaal gaat over een man, Maarten Teloer genaamd, die elke keer als iemand hem boos maakte of vervelend tegen hem deed, een steentje in zijn zak stopte. Het steentje diende als herinnering aan het voorval en zorgde ervoor dat hij niet vergat boos te blijven op degene die hem zo naar behandeld had.

Maartens steentjesverzameling puild al snel zijn zakken uit en lagen verspreid door zijn huis. De steentjes, symbolen van zijn negatieve gevoelens voor hen die hij niet kon vergeven, begonnen hem op den duur te leven.


President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Wanneer we boos

zijn of wanneer ons onrecht is aangedaan, is het goed te bedenken dat vergeven betekent dat we het volledig uit onze gedachten zetten. Vergeven en vergeeten is een tijdloos advies." (Algemene conferentie, oktober 1977.)

Belangrijk om onszelf te vergeven

Het is ook belangrijk *onzelf* de fouten die we gemaakt hebben te vergeven en te leren oprecht vergeving te aanvaarden van anderen. Blijven denken aan fouten die in het verleden gemaakt zijn, kunnen ons dusdanig beïnvloeden dat we zowel fysiek als mentaal ziek kunnen worden.





In extreme gevallen kan zelfverwijt zo ondraaglijk worden dat er een poging tot zelfdoding op volgt. Als we weigeren onszelf te vergeven als we ons eenmaal bekeerd hebben, falen we pas *echt*.

Het vergeven van zichzelf is belangrijk voor een gelukkig, gezond leven. Voor vele kinderen en tieners is dit heel belangrijk. Jongeren hebben vaak moeite voorbij handelingen in het juiste perspectief te zien. Zij kunnen het gevoel hebben dat de fouten die zij gemaakt hebben nooit meer rechtgezet kunnen worden en dat hun vooruitzichten op een gelukkig leven voorgoed geruïneerd zijn. Als ouders ervoor zorgen dat ze bereikbaar blijven voor hun

kinderen – en begrip tonen voor hun problemen – kunnen zij veel doen om deze angsten voor te zijn. Liefde en begrip geven daarbij de beste resultaten.

Onderwijs het bekeringsproces

Hoe kunt u uw kinderen onderwijzen zichzelf hun voorbijgefalene of fouten te vergeven? De eerste stap is hun het bekeringsproces te leren – belijden aan de Heer en, wanneer gepast, aan de priesterschapsleiders; zo mogelijk, het schadeloos stellen van degene die schade berokkend is; en een verwerping van gewoonten of invloeden die tot de zonde geleid hebben. Onderwijs hen dat, als zij eenmaal in hun hart voelen dat zij zich bekeerd hebben, zij troost kunnen vinden in de belofte van de Heer: „Ja, en zo dikwijls als Mijn volk zich bekeert, zal Ik hun hun overtredingen tegen Mij vergeven” (Mos. 26:30).

In afdeling 58 van de Leer en Verbonden, vers 42 lezen we:

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.”

Dat is het voorbeeld dat de heiligen behoren na te volgen, en het is de boodschap die zowel kinderen als volwassenen ter harte dienen te nemen als zij een gelukkig, gezond en productief leven willen leiden.

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangelielid geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag: Wanneer men ontheven wordt uit een kerkroeping brengt dat soms depressiviteit, verwarring, pijn en zelfs boosheid met zich mee. Hoe kan ik een ontheffing positief benaderen?



Antwoord: Broeder Bo Wennerlund uit Vasterhaninge (Zweden) is verzegelaar in de Stockholm-tempel en hoofd public communications in zijn land.

Geroepen te zijn voor welke functie dan ook brengt zegeningen met zich mee en schenkt voldoening. Naarmate wij onze roeping grootmaken, leren wij hen die wij dienen, waarmee wij samenwerken en die wij presideren, lief te hebben. De roeping wordt een stimulerend en vreugdevol deel van ons leven. Daarom is het ook niet verwonderlijk dat we ons verdrietig en misschien zelfs gefrustreerd voelen wanneer de ontheffing een feit is! Ik denk dat dat normaal is. Ik ben zelfs geneigd te zeggen dat als we niet een klein beetje verdrietig zijn, wij de roeping niet genoeg gewaardeerd hebben! Persoonlijk heb ik mij nooit happy gevoeld na een ontheffing, omdat ik al mijn roepingen met plezier vervuld heb.

Hoe kunnen we nu het beste omgaan met de geschetste gevoelens zonder dat ze ons parten gaan spelen? Hoe kunnen wij op waardige en elegante wijze een ontheffing aanvaarden van een roeping die wij met plezier hebben vervuld? Wanneer een ontheffing

zich aankondigt, kan het nuttig zijn te gaan zitten of neer te knielen en onszelf het volgende voor te houden:

1. „Ik weet dat ik door God geroepen werd. Daarom besef ik dat mijn ontheffing ook van God komt.

2. „Het was een voorrecht dat ik in deze roeping werkzaam mocht zijn. Ik ben blij voor degenen die nu dit voorrecht ontvangt.

3. „Ik zou niet op een andere plaats willen zijn dan waar de Heer mij wil hebben.

4. „Door deze ontheffing zal ik meer tijd hebben voor mijn echtgenote of echtgenoot. Ik zal ernaar streven mijn partner gelukkiger te maken dan ooit tevoren. Ik zal een betere grootouder zijn. Ik zal een betere huisonderwijzer of huisbezoekster zijn.

5. „Ik ben bereid welke roeping ook waartoe de Heer en zijn dienstknechten mij in de toekomst zullen roepen te vervullen, omdat als ik daar ben waar de Heer mij wil, ik gelukkig ben.”



Broeder Han, uit Seoul (Zuid-Korea)

Vaak gebeurt het dat zij, die weinig ervaring hebben in de kerk, een ontheffing zien als een bureaucratische degradatie of een aantasting van de sociale status. We dienen echter te bedenken, dat de meeste kerkleden, uitgezonderd een kleine groep algemene autoriteiten, constant nieuwe roepingen en ook „roepingen tot ontheffing” ontvangen. Ja,

ik ben van mening dat een ontheffing van een kerk-taak eigenlijk ook een soort roeping is.

Een correct ontheffingsgesprek kan hen, die worden ontheven, helpen de situatie in dit perspectief te zien. In het gesprek kan de leider uitleggen, dat in de kerk van de Heer een ontheffing eigenlijk een roeping is om Hem op andere gebieden te dienen.

Iemand behoort nooit ten tijde van de steunverlening en dankbetuiging in de avondmaalsvergadering te horen dat hij of zij ontheven is. Noch dient een leider een lid vlak voor de vergadering even apart te nemen en hem of haar op de hoogte te stellen van zijn ontheffing. Leaders kunnen slechte gevoelens ten tijde van een ontheffing voorkomen door zorgvuldig de eenvoudige richtlijnen in het *Algemeen kerkelijk handboek* te volgen.



Julio Davila, regionaal
vertegenwoordiger
uit Bogota (Colombia)

Onze gehoorzaamheid en ons geloof in onze leiders wordt op de proef gesteld door roepingen en ontheffingen. Ik herinner mij een moment dat ik in de verleiding werd gebracht om ontheffing te vragen van mijn roeping als gemeentepresident. Toen ik op weg was naar de districts-president voor een gesprek, ging ik langs het postkantoor om mijn post op te halen. Bij de post zat het laatste nummer van de *Liahona* (red.: de Spaanse tegenhanger van

De Ster). Toen ik deze doorbladerde, viel mijn oog op een korte boodschap van president David O. McKay, waarin hij vertelde hoeveel de eerste leiders en zendingen van de kerk hadden moeten lijden voor het evangelie. Zijn woorden raakten mij en ik besepte de dwaasheid van mijn beslissing. Ik hield mij aan de afspraak met de districts-president, maar heb met geen woord gerept over mijn oorspronkelijke reden van mijn komst. In plaats daarvan nam ik de gelegenheid te baat om meer over mijn roeping te weten te komen.

Jaren later vroeg de broeder, die indertijd mijn districts-president was, mij: „Broeder Davila, waarover wilde u mij nu werkelijk spreken toen u jaren geleden naar mijn huis in Bogota kwam?” Ik vertelde hem dat ik gekomen was om ontheven te worden. Toen vertelde hij mij met een glimlach en liefde in zijn ogen: „Ik was ervan overtuigd dat dat de reden was. Vanaf het moment dat u me opbelde voor een afspraak tot dat u aanklopte, heb ik gebeden dat er iets zou gebeuren, dat u van gedachten zou doen veranderen.”

Door deze ervaring kan ik getuigen dat onze leiders geïnspireerd zijn, dat we ze in alle nederigheid behoren te volgen en bereidwillig de roepingen en ontheffingen behoren te aanvaarden die zij ons geven.

Soms is er sprake van verontwaardiging wanneer een lid het gevoel heeft dat hij zijn taak niet goed verricht heeft, omdat hij niet bekend was met zijn verantwoordelijkheid of omdat hij nalatig is geweest. In zo'n geval kan een ontheffing opgevat worden als een straf. Wanneer een lid moeite heeft met zijn roeping, kunnen leiders aanmoediging en hulp geven en zo nu en dan een berisping, gevolgd door een toename van liefde (zie LV 121:43).

Om te voorkomen dat we verontwaardigd zijn over een ontheffing, moeten we zorgvuldig onze geestelijke wortels cultiveren. Naarmate wij dichter tot de Heer komen, begrijpen wij dat elke roeping een uitnodiging is om Jezus Christus te helpen bij het tot stand brengen van „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens” (Moz. 1:39). Ook neemt ons geloof toe in de wetenschap dat de leider die ons roept of ontheft dit namens de Heer doet. □



„Veel van de hedendaagse helden bestaan uit keiharde lieden, de rijken en de sterren – waaronder filmsterren. Maar ik raad u aan om u meer op die dingen van het leven te concentreren die van de grootste waarde zullen zijn.“

WAT IS WARE GROOTHEID?

President Howard W. Hunter

Waarnemend president
van het Quorum der Twaalf

Veel heiligen der laatste dagen voelen zich gelukkig en genieten van wat het leven hun te bieden heeft. Maar toch heb ik mijn zorgen over hen onder ons die zich ongelukkig voelen omdat zij, naar hun idee, hun idealen niet bereiken. Mijn bezorgdheid geldt in het bijzonder hen die rechtvaardig hebben geleefd, maar van mening zijn dat zij – omdat zij in de wereld of in de kerk niet datgene hebben bereikt wat anderen bereikten – gefaald hebben.

Wij hebben allemaal het verlangen een zekere mate van grootheid in dit leven te bereiken. En waarom ook niet? Zoals iemand eens heeft gezegd: in ieder van ons schuilt een reus die te kampen heeft met celestiale heimwee. Er doet zich echter een moeilijkheid voor wanneer wij ons laten beïnvloeden door de maatstaven van de wereld.

Wat is ware grootheid? Wat is het precies dat iemand groot maakt?

De helden van de wereld

Wij leven in een wereld die haar eigen soort grootheid aanbidt en haar eigen soort helden voortbrengt. Een recent onderzoek onder jongelui van achttien tot en met vierentwintig toonde aan dat de hedendaagse helden bestaan uit keiharde lieden, de rijken en de sterren – waaronder filmsterren en anderen uit de amusementswereld. Wij worden op de televisie en in tijdschriften voortdurend met de helden van de wereld geconfronteerd. Wij krijgen zo goed als dagelijks te horen van sportmensen die records verbeteren, wetenschappers die geweldige ontdekkingen doen en artsen die op nieuwe manieren levens redden. Wij zien bijzonder begaafde musici, kunstenaars en architecten. Wij zien mensen met een schitterend gebit en volmaakte trekken, die modieuze kleren dragen en datgene doen wat „geslaagde“ mensen geacht wor-

den te doen.

Omdat wij steeds worden blootgesteld aan de wereldlijke maatstaf van grootheid, is het begrijpelijk dat wij weleens vergelijkingen maken tussen hetgeen *wij* zijn en hetgeen anderen zijn – of schijnen te zijn – en ook tussen hetgeen *wij* en wat anderen bezitten. Wij staan vaak toe dat onredelijke en misplaatste vergelijkingen ons het gevoel geven niets te hebben bereikt of onbekwaam of niet geslaagd te zijn. Zulke gevoelens kunnen ons ertoe voeren alsmaar bij onze mislukkingen stil te staan en die facetten van ons leven die wellicht sporen van ware grootheid vertonen, over het hoofd te zien.

President Joseph F. Smith heeft in 1905 de volgende uiterst diepzinnige uitspraak over ware grootheid gedaan:

„Hetgeen wij buitengewoon, opmerkelijk of ongebruikelijk noemen, zal misschien in de geschiedenisboeken worden vermeld,

maar dat is niet het echte leven.
„Tenslotte is het goed verrichten van dat wat God de mensen heeft opgelegd pas de meest waar grootheid. Een succesvolle vader of moeder te zijn is een grotere prestatie dan een succesvol generaal of staatsman te zijn.” (*Juvenile Instructor*, 15 december 1905, blz. 752.)

Instant-grootheid bestaat niet

Deze uitspraak doet ons vragen: Wat heeft God de mensen opgelegd? Stellig moeten wij daarbij ondermeer denken aan wat wij moeten doen om een goede vader of moeder te zijn, een goede zoon of dochter, een goede leerling of buur.

De grote cellist, Pablo Casals, heeft zijn sterfdag – hij was vijftien-negentig – 's ochtends nog toonladders op zijn cello gespeeld.

Instant-grootheid bestaat niet. Groot worden is een langdurig proces dat ook wel inzinkingen vertoont.

Het vergt nimmer aflatende inspanningen bij de kleine dingen van het dagelijkse leven. Het is, met name, de duizenden kleine diensten die wij verrichten en de ontelbare kleine offers die wij brengen, die te zamen het geven of het verliezen van ons leven voor anderen en voor de Heer omvatten. Wat daar ook bijhoort, is het verwerven van kennis van onze Vader in de hemel en het evangelie. Het omvat ook anderen tot geloof en tot het koninkrijk van de Heer brengen. Dat zijn zaken die over het algemeen niet de aandacht of de bewondering van de wereld ontvangen.

De profet Joseph Smith was de drukst bezette man aller tijden, maar toch had hij tijd om een kleine jongen vertroostend toe te spreken.



„Ik weet zeker dat er veel grote, onopgemerkte en vergeten helden onder ons zijn, zoals de moeder die uren lang een ziek kind verzorgt.“

Joseph Smith – een „gewone christen“

Joseph Smith wordt over het algemeen niet herdacht als generaal, burgemeester, architect, redacteur of presidentiële kandidaat. Wij denken aan hem als de profeet van de herstelling, een man die God en het bevorderen van diens werk was toegewijd. De profeet Joseph Smith was een gewoon christen. Hij dacht aan de kleine dingen, het dagelijkse werk van het dienen van en zorgen voor anderen. Lyman O. Littlefield, die als jongen van dertien met Zions kamp mee naar Mis-

souri was getrokken, vertelde op latere leeftijd over het volgende incident, een kleine, maar voor hem persoonlijk toch belangrijke dienst in het leven van de profeet:

„De reis was voor iedereen bijzonder moeilijk, en het lichamelijke leed, te zamen met het besef van de vervolgingen die werden verduurd door de broeders die wij te hulp gingen, deden mij op zekere dag in een toestand van grotere neerslachtigheid verzinken. Terwijl het kamp zich opmaakte voor het vertrek, zat ik doodmoed en mismoedig aan de kant van de weg. De profeet was de drukte bezette man van het hele kamp, maar toch, toen hij mij zag, liet hij al zijn andere plichten voor wat zij waren om een kind een paar troostende woorden toe te spreken. Hij legde zijn hand op mijn hoofd en zei: 'Is er geen plaats voor jou, mijn jongen? Zo niet, dan moeten wij er een maken.' Dit incident heeft destijds zo'n indruk op mij gemaakt, dat noch de tussenliggende jaren noch de latere zorgen die hebben kunnen uit-



wissen." (George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1986, blz. 344.)

Bij een andere gelegenheid waren sheriff Thomas King van Adams County en verschillende anderen uitgestuurd om de profeet aan te houden en hem uit te leveren aan de vertegenwoordigers van gouverneur Boggs van de staat Missouri. Toen sheriff King ernstig ziek werd, nam de profeet hem mee naar zijn huis in Nauvoo, waar hij hem vier dagen lang liefdevol verpleegde. (Cannon, blz. 372.) Kleine, vriendelijke, maar toch veelzeggende dienstverlenende daden waren geen uitzondering voor de profeet.

Broeder Cannon schrijft het volgende over de dag dat de winkel in Nauvoo openging:

„De profeet zelf aarzelde geen moment om zich op de verschillende commerciële en andere werkzaamheden te storten; het evangelie dat hij verkondigde was er een van zowel tijdelijk heil als geestelijke verhoging en hij was bereid zijn deel van de fysieke arbeid te leveren. En dat deed hij zonder te denken aan persoonlijk gewin" (Cannon, blz. 385).

Zelf schreef de profeet in een brief:

„De winkel puilde uit en ik heb de hele dag achter de toonbank gestaan – waarbij ik de waren even gestaag heb uitgedeeld als welke winkelbediende dan ook – om hen die wegens gebrek aan wat suiker, stroop, rozijnen enzovoort, gedwongen waren hun kerst- en nieuwjaarsmaaltijd over te slaan, een plezier te doen; en ook om mijzelf een plezier te doen, want ik vind het heerlijk de heiligen te bedienen en allen een dienstknecht te zijn, in de hoop in de bestemde tijd des Heren te worden verhoofd" (Cannon, blz. 386).

Een goede quorumsecretaris onderlingen of ZHV-lerares of liefdevolle buurman of vriendin met een luisterend oor te zijn, dat is

waar het bij ware grootheid om gaat. Je best doen tegenover de hele gewone strubbelingen van het leven – en mogelijkterwils tegenover mislukking – en steeds doorzetten, ondanks de zich steeds voordoende moeilijkheden – om bij te dragen aan anderdoms vooruitgang en geluk en aan uw eigen eeuwige heil – dat is ware grootheid.

Stille helden

Ik weet zeker dat er veel grote, onopgemerkte en vergeten helden onder ons zijn. Ik bedoel daarmee hen die rustig en gestaag datgene doen wat zij behoren te doen. Ik doel daarmee op hen die altijd aanwezig en altijd bereidwillig zijn. Ik denk aan de moeder die uur na uur, dag en nacht, een ziek kind verzorgt. Ik denk ook aan hen die klaarstaan als bloeddonor of aan iemand die voor de ouden van dagen zorgt. Ik bedoel ook degenen onder u die getrouw hun priesterschaps- en kerktaken nakomen. Ik bedoel hen die in hun dagelijks werk eerlijk en ijverig zijn, maar daarnaast dienstknechten van de Meester en herders van zijn schapen zijn.

Welnu, het is niet mijn bedoeling afbreuk te doen aan de grote prestaties van de wereld, waar wij veel aan te danken hebben en die schoonheid en cultuur en orde in ons leven verschaffen, ik stel alleen maar voor dat wij een beter zicht krijgen op de zaken in het leven die de grootste waarde zullen hebben. Het was de Heiland die zei: „Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn" (Matt. 23:11).

Grootheid is binnen ons aller bereik

Bij het afwegen van ons leven is het van belang niet alleen naar onze prestaties te kijken, maar ook naar de omstandigheden waaronder wij hebben gewerkt. Ieder van ons is uniek; ieder van ons heeft

een ander begin in het leven gehad; ieder van ons beschikt over een uniek pakket talenten en kwaliteiten; ieder van ons heeft een persoonlijk pakket uitdagingen en beperkingen om mee te worstelen.

Toch komt het mij voor dat het soort grootheid dat onze Vader in de hemel ons wil laten nastreven, binnen het bereik is van allen die het evangelie hebben aanvaard. Het zijn de hele gewone door ons verrichte taken die de grootste positieve uitwerking hebben op het leven van anderen, in tegenstelling tot hetgeen de wereld zo vaak als grootheid bestempeld. Allen hebben wij een onbeperkt aantal kansen om de vele uiteenlopende dingen te doen die uiteindelijk de grootste uitwerking op anderen hebben.

Het zijn de kleine dingen die zo veelbetekend zijn. Wij denken niet aan het bedrag dat de Fari-zeër offerde, maar aan het penningstuk van de weduwe, niet aan de macht en kracht van het Filistijnse leger, maar aan de moed en overtuiging van David.

Aan u die op zoveel rustige en veelbetekende manieren het werk van de Heer bevorderen, aan u die het zout der aarde zijn en de kracht van de wereld en de ruggegraat van ieder volk – aan u willen wij eenvoudig onze bewondering betuigen. Wanneer u tot het einde toe volhardt en wanneer u kloekmoedig bent in het getuigenis van Jezus, zult u ware grootheid bereiken en op zekere dag in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel wonen.

Zoals president Joseph F. Smith heeft gezegd: „Laten wij niet proberen een kunstmatig leven in de plaats te stellen van het ware leven." (*Juvenile Instructor*, 15 december 1905, blz. 753.) Laten wij bedenken dat het verrichten van wat door God als belangrijk en noodzakelijk is bepaald – ook al ziet de wereld dat als onbelangrijk en onbeduidend – uiteindelijk tot ware grootheid zal voeren. □

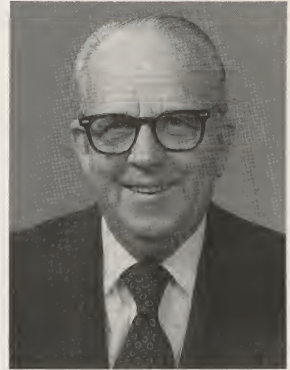
Ouderling Franklin D. Richards overleden

Op 13 november j.l. is ouderling Franklin D. Richards, lid van het Eerste Quorum der Zeventig, in zijn woning in Salt Lake City overleden. De begrafenis vond vier dagen later plaats. Ouderling Richards is 86 jaar oud geworden.

Ten tijde van zijn roeping als assistent van de Raad der Twaalf in 1960, was ouderling Richards werkzaam als president van het Zendingsgebied Noordwestelijke Staten in de Verenigde Staten. Bij de organisatie van het Eerste Quorum der Zeventig in 1976 was hij het senior-lid en bleef hij president van dat quorum tot 1983. De daaropvolgende twee jaar was hij werkzaam als president van de Washington D.C.-tempel.

Tijdens de oktoberconferentie van 1987 sprak ouderling Richards over de kans om te dienen. Hij zei: "Het is onmogelijk om te offeren bij de opbouw van Gods koninkrijk. Ik zie het eerder als een geweldige gelegenheid om God te dienen." Ouderling Richards memo-

reerde enkele gelegenheden die hij had gehad: Vijf jaar had hij toezicht gehouden op de negen zendingsgebieden aan de oostkust van de Verenigde Staten; hij had geassisteerd bij de vorming van de eerste ring in Zuid-Amerika in Sao Paulo (Brazilië); en hij had drie jaar toezicht gehouden op de zendingsgebieden in Midden-Amerika en Mexico met ouderling Delbert L. Stapley. Voor zijn roeping als algemene autoriteit was ouderling Richards in Washington D.C. afgevaardigde van het nationaal bureau voor huisvesting. Na achttien jaar in deze dienstverlenende sector werkzaam te zijn geweest, begaf hij zich in het bankwezen in Washington en Salt Lake City. Ouderling Richards werd geboren in



Ogden (Utah) en studeerde in 1923 af aan de rechtenfaculteit van de University of Utah. Datzelfde jaar trouwde hij in de Salt Lake-tempel. Ouderling en zusters Richards hebben twee zoons en twee dochters.

Verder deze maand in kerknieuws:

	Blz.		Blz.
Jonge-vrouwen		JM/JV	
<i>Nieuw logo, nieuwe emblemen</i>	2	<i>Utrechtse jeugd bezoekt Frankfort-tempel</i>	6
Uit de kunst		Sport en spel	
<i>Kerkelijke medewerker wint tweede prijs in internationale kunstwedstrijd</i>	4	<i>Geslaagd zwemfestijn te Utrecht</i>	7
Scouting		Wereldwijd	
<i>Een avontuurlijke tocht van scouts uit Den Haag en omgeving in Zuid-Duitsland en Oostenrijk</i>	5	<i>Kerkelijk nieuws uit binnen- en buitenland</i>	8
		De zendelingenpagina's	
		<i>Onze zendelingen in het veld</i>	10

Satellietuitzending jonge-vrouwen

Op zondag 18 oktober j.l. werd in de Tabernakel in Salt Lake City een haardvuuravond voor jonge vrouwen gehouden, die per satelliet werd uitgezonden naar meer dan 1.000 ringcentra in de Verenigde Staten, Canada en Puerto Rico. Tijdens de haardvuuravond werden een nieuw logo voor de jonge-vrouwen en nieuwe symbolen voor de bijenkorfmeisjes, rozenmeisjes en lauwermeisjes geïntroduceerd.

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zei de jonge vrouwen dat het ware geluk tot hen komt die tot Christus komen en Hem volgen. Om de jonge vrouwen daarbij te helpen, hield president Monson hun de volgende gedragslijn voor:

"Jullie hebben een erfgoed; eer dit.

"Jullie zullen met zonde te maken krijgen; mijd deze.

"Jullie hebben de waarheid; volg deze.

"Jullie hebben een getuigenis; deel dit.

"Bedenk", zei president Monson, "dat jullie niet alleen staan. De Heer heeft beloofd: 'Ik zal voor u aangezicht uitgaan. Ik zal aan u rechterhand zijn, en Mijn Geest zal in u hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen' (LV 84:88).

"Richt je in je leven altijd op het licht, dan zullen de schaduwen van het leven achter je vallen."

Ouderling James M. Paramore van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, leidde het programma van de avond in. "Jullie zijn intelligent, fris, rein en zeer talentvol", vertelde hij de jonge vrouwen. "Jullie hebben de belofte en mogelijkheid van het voortdurende gezelschap van de Heer."

Zuster Ardeth G. Kapp, algemeen presidente van de jonge-vrouwen, introduceerde het nieuwe logo van de jonge-vrouwen, een fakkel met de contouren van het hoofd van een jonge vrouw als deel van de vlam. Om het logo staan de woorden 'Young Women Stand for Truth and Righteousness' ('Jonge vrouwen staan voor waarheid en gerechtigheid').

"Laat dit jonge-vrouwenlogo je eraan herinneren", zei zuster Kapp, "dat als je voor waarheid en gerechtigheid staat, je het licht van Christus omhoog houdt." Ze moedigde de jonge vrouwen aan om, telkens wanneer ze het logo zien, zich te bedenken dat "elke daad van christelijk dienstbetoon, elk vriendelijk woord . . . elk besluit om iemand te vergeven, elke poging om een ander te verheffen, dit licht sterker maakt . . . waardoor anderen de weg beter zien."

"Door jullie gehoorzaamheid aan Gods geboden zullen jullie de influisteringen van de Geest leren herkennen", zei zuster Kapp. "In antwoord op je vragen zul je weten en in je hart voelen wanneer je de leiding moet nemen, wanneer je moet volgen en wanneer je je moet distantiëren." Ze gaf alle jonge vrouwen de raad erop voorbereid te zijn hun getuigenis te geven als iemand de meest fundamentele vragen van het leven stelde: wie ben je, wat ga je doen en waarom?

Daarop werden de zeven waarden van jonge vrouwen nogmaals belicht. Het zijn: geloof, goddelijke aard, eigenwaarde, kennis, vrije keuze en verantwoording, goede werken en integriteit.

Zuster Kapp merkte op dat sinds de introductie van deze waarden, "wij honderden brieven van jonge vrouwen over de hele wereld hebben ontvangen, waarin ze ons vertellen hoe deze waarden hun leven beïnvloeden." Zich tot de ouders richtend zei zuster Kapp dat jonge vrouwen er behoefte hebben aan liefde en aan erkenning van hun prestaties. Toen waarschuwde zij

dat als wij, als goedbedoelende ouders en leiders, de jonge vrouwen ertoe brengen "zich te vroeg in het sociale leven te begeven met teveel nadruk op populariteit, fysieke aantrekkelijkheid en laatste mode . . . we, zonder dit te beseffen, hun gevoelsleven zo vormen dat zij hongeren naar de dingen van de wereld". Zij adviseerde de ouders: "Leef zoals u wilt dat zij leven. Wees een levend voorbeeld."

Zuster Elaine L. Jack, tweede raadgeefster in het algemeen jonge-vrouwenpresidium, richtte zich tot de twaalf- en dertienjarige bijenkorfmeisjes en zei over hun nieuwe symbool: "Dit is de tijd om het evangelie te leren, en te groeien in een begrip van de gave van de Heilige Geest. Dit is de tijd . . . om voor de waarheid te kiezen en de waarheid te spreken. Dit is de tijd om te leren hoe je je liefde en talenten kunt delen met je familie en vrienden." Het bijenkorfsymbool, dat een jonge vrouw in gebed toont, werd met het volgende onderschrift gepresenteerd: "Een jonge vrouw zoekt onder gebed naar waarheid." Zuster Jack, die onze Hemelse Vader een vriend noemde, zei: "Hij wil graag dat je de ingevingen van zijn Geest leert herkennen, zodat Hij je kan onderwijzen, leiden en troosten." Zuster Jayne B. Malan, eerste raadgeefster in het algemeen jonge-vrouwenpresidium, zei over de opengeslagen Schriften die het symbool voor de rozenmeisjes vormen: "De Schriften zijn kostbare gaven van je Hemelse Vader aan jou . . . Onderzoek en bestudeer ze, opdat je je gezin en anderen kunt onderwijzen en kunt

getuigen van de dingen waarvan je weet dat ze waar zijn."

Zuster Kapp spoorde de lauwermeisjes aan een rechtvaardig voorbeeld te zijn en regelmatig bidden. "Een dag beginnen zonder gebed is als aan een reis door de woestijn beginnen zonder water. Ga elke morgen op je knieën . . . praat met je Hemelse Vader en vraag Hem met

tegenstander.

Het symbool van de lauwermeisjes (torenspitzen van een tempel met de engel Moroni) had als onderschrift: De



Het nieuwe logo van de jonge-vrouwen.

zijn Geest met je te zijn. Draag je gebed de hele dag in je hart mee."

Wijzend op het feit dat deze leeftijd een belangrijke periode in hun leven is, moedigde zuster Kapp de lauwermeisjes aan om nu de beslissingen te nemen die hun toekomstige leven en kansen zullen bepalen. "Praat met je ouders en met de Heer," zei ze, "niemand kent je beter en houdt meer van je."

"Richt je hart en gedachten nu op de tempel van onze God. Dit zal je helpen sterk te staan tegen de macht van de

torenspitzen van de tempel herinneren ons aan heilige verordeningen en verbonden die tot verhoging voeren." Zuster Kapp, zich nu richtend tot alle jonge vrouwen en ouders, onderstreepte het belang van het programma Mijn persoonlijke vooruitgang, dat "ouders de

gelegenheid biedt hun dochters aan te moedigen en samen hun vooruitgang te ervaren."

De Onderscheiding Jonge-vrouwen, die uitgereikt wordt aan jonge vrouwen die het programma voltooid en hun doelen bereikt hebben, werd ook belicht. Het medaillon "symboliseert een jonge vrouw van de kerk die zich ertoe

verplicht heeft haar verbonden te eeren en voor waarheid en gerechtigheid te staan", zei zuster Kapp.

Zij besloot met de jonge vrouwen de raad te geven te genieten van hun "kostbare jeugdjaren" en "deze heerlijke tijd waarin je kennis en ervaring opdoet". "Er is nooit een geweldiger tijd geweest om jong te zijn, nooit heb je zoveel mogelijkheden gehad om een positieve invloed uit te oefenen."

Uit: The Ensign, december 1987



Bijenkorfmeisjes



Rozenmeisjes



Lauwermeisjes

Uit de kunst

Europeaan wint prijs in kunstwedstrijd

Giuseppe Drago, werkzaam in het distributiecentrum in Friedrichsdorf, heeft de tweede prijs (\$ 2.000) gewonnen in de Internationale Kunstwedstrijd 1987, gesponsord door het 'Museum of Church History and Arts' (Museum voor kerkgeschiedenis en HLD-kunst) in Salt Lake City. Zijn olieverfschilderij 'Monday, 24 June 1844, 4:15 A.M.; Beyond the Events' ('Maandag 24 juni, 04.15 uur; na de gebeurtenissen') over het martelaarschap van de profeet Joseph Smith, werd aangekocht voor de permanente collectie van het museum.



Giuseppe Drago, midden, wordt gefeliciteerd met zijn tweede prijs door ouderling Dean L. Larsen. Rechts Glen M. Leonard, directeur van het museum dat de kunstwedstrijd sponsorde. (Foto: John Luke.)

De eerste prijs (\$ 3.000) werd toegekend aan Steven L. Neal uit Pendleton (Oregon) voor zijn olieverfschilderij 'Lehi's Dream' ('Lehi's Droom'). Ook dit schilderij is door het museum aangekocht. De derde prijs (\$ 1.000) ging naar Shauna Clinger uit Salt Lake City. Tevens werden er zes eervolle vermeldingen toegekend, waaronder een olieverfschilderij van Antonio Madrid

Hendricks uit Panama-Stad. Zijn werk 'The Battle of Gog and Magog' ('De slag van Gog en Magog') werd ook door het museum aangekocht. Het prijzengeld was door een anonieme gever geschonken.

De prijswinnaars werden op 6 november j.l. bekendgemaakt tijdens een receptie in het museum, dat zich aan de westkant van Temple Square in Salt Lake City bevindt. Ouderling Dean L. Larsen, lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en hoofd van de geschiedkundige afdeling van de kerk, reikte de prijzen uit en opende een

veel van de deelnemende kunstenaars, waaronder tweede-prijswinnaar Giuseppe Drago. Broeder Drago, afkomstig uit Bari (Italië) is hoofd van de afdeling Lay-out van de drukkerij van de kerk in Friedrichsdorf. Hij is getrouwd, heeft drie kinderen en is lid van de Tweede Gemeente van Frankfort. Broeder Drago is in de kerk werkzaam als lid van de hoge raad van de Ring Frankfort.

Broeder Drago, die een bekeerling tot de kerk is, studeerde aan kunstacademies in Rome, Venetië en Frankfort. Hij heeft verschillende exposities op zijn naam staan, en zijn schilderijen zijn ook in vele andere tentoonstellingen opgenomen. Het schilderij dat in de kunstwedstrijd van 1987 een tweede plaats behaalde is onderdeel van een project waaraan hij momenteel werkt. Net als broeder Drago hadden veel van de deelnemers een artistieke opleiding genoten. Directeur van het museum, Glen M. Leonard, wees er echter op dat de winnaar van de eerste prijs, broeder Neal, zichzelf had leren schilderen. "De wedstrijd stond open voor alle HLD-kunstenaars, of ze nu een opleiding hadden genoten of niet. We zijn enorm blij met de hoge kwaliteit van de inzendingen, en ook met de grote verscheidenheid aan onderwerpen en stijlen."

Aan de wedstrijd deden kunstenaars uit de Verenigde Staten, Canada, Europa, Midden-Amerika, Zuidoost-Azië en Australië mee. Een jury, bestaande uit vijf leden, selecteerde 250 finalisten op basis van de foto's en dia's die van de werken waren ingezonden. De uiteindelijke beoordeling vond plaats na de schilderijen en beeldhouwwerken gezien te hebben; deze waren vanuit de plaatselijke distributiecentra naar Salt Lake City verscheept.

De tentoonstelling van de 170 werken in het museum voor kerkgeschiedenis en HLD-kunst duurt tot 15 februari.

tentoonstelling van 170 kunstwerken, geselecteerd uit de 1.031 inzendingen van HLD-kunstenaars over de hele wereld. De werken 'Caleidscoop' van Johann H. Benthin uit Hochstadt (West-Duitsland) en 'David in a Moment of Song' ('David in een moment van gezang') van Giovanni Gaeta uit Milaan, zijn ook in de tentoonstelling opgenomen. De uitreiking werd bijgewoond door

Bergklimmen en wildwatervaren

Scouting

Een bijzonder avontuurlijke tocht maakten 20 scouts en geïnteresseerden en vijf leiders uit de wijk Den Haag en de gemeenten Leiden, Zoetermeer en Delft in augustus vorig jaar in Zuid-Duitsland en Oostenrijk. De tocht omvatte onder meer wildwatervaren in rubberboten en bergklimmen. Een enthousiaste deelnemer gaf de volgende beschrijving van de klimtocht:

"Vrijdagochtend 7 augustus werden er twee groepen gevormd. De ene groep zou Dachau bezoeken en dan per kabelbaan naar de top van de Zugspitze gaan. De andere groep zou richting top lopen. Vanaf de Eibsee ging de klimgroep met de Zahnradbahn naar het 600 meter hoger gelegen Riffelrib. Vandaar naar de voet van de Zugspitze (een bijna 3.000 meter hoge bergtop in de Beierse Alpen op de grens van Oostenrijk en West-Duitsland). En toen omhoog richting top. Een prachtige klim! Zéér smalle paden, zéér diepe afgronden.

"De groep bereikte de eeuwige sneeuw. Daarna terug. Een keer hebben we 20 meter 'abgeseilt' (techniek om langs een steile wand af te dalen, waarbij je in een



Hoog op der bergen kruin . . .

aan een touw bevestigd "tuigje" loodrecht naar beneden gaat), met daarna een wandeling van ruim een uur in het Hölental. Het weer: af en toe een bui. Spirit: Goed!"

De volgende jongens presteerden het om van 1.600 meter hoogte tot boven de

2.000 meter te klimmen, sliepen in de open lucht en hadden een geweldige tijd samen: Carlo Bos, Frans Bruls, Raoul Thang Chung, David Coleman, David Dezaire, Marco van Eeden, Sylvain Gfeller, Peter Jansen jr, Arjan de Jong, Micha de Jong, Paul de Jong, Jonathan Koopmans, Owen Lefrandt, Lucien Ligeon, Daniël Loeber, Henk Prins, Rolf van der Put, Jos Rutten en Vincent de Vries.

Tot slot weer een citaat uit het dagboek van een deelnemer: "Een prachtig kamp. Mijns inziens heeft het ons lichamelijk versterkt doordat we gehard zijn, en geestelijk doordat we onze grenzen hebben leren kennen, iets waar we in het dagelijks leven veel aan zullen hebben, en doordat we gezien hebben hoe groots Gods schepping is en hoe zuinig we daarop moeten zijn. Bovendien hebben we geleerd om elkaar te helpen en te ondersteunen, iets dat zeer belangrijk is." De leiders (Peter Jansen, Guido Arts, Michel Navarro, Hans Ouwejan en onze geweldige kok Herman Blom) zullen dat zeker beamen.



De groep maakt zich klaar voor het wildwatervaren.

Hans Ouwejan

Jeugdtempelreis Ring Utrecht



Jeugd en leiders uit de Ring Utrecht voor de Frankfort-tempel.

Circa veertig jongemannen en jonge vrouwen van de Ring Utrecht zijn op 22 en 23 oktober j.l. naar de Frankfort-tempel in Friedrichsdorf geweest om doopwerk te doen voor de doden. Donderdagochtend verzamelden de 10 chauffeurs met hun passagiers zich om 09.00 uur bij de grensovergang bij Amhem. Na een welkomstwoord en een gebed stelde iedereen zich voor en konden bekenden wat bijkletsen. Daarna zette de colonne zich in beweging richting Friedrichsdorf. Eenmaal aangekomen werd de groep gesplitst, want niet iedereen kon in één dienst dopen. De ene groep ging doopwerk doen, de andere zwemmen. 's Avonds werd er lekker gegeten in een

jeugdherberg, waarna chauffeur Cor van Drogen een haardvuuravond leidde over "Waardigheidsnormen voor de tempel". Toen onder zeil. Vrijdagochtend eerst schriftstudie en persoonlijk gebed, daarna wassen en aankleden en na het ontbijt ging de andere groep dopen. Om het middaguur kwamen we bij elkaar om te eten, waarna iedereen even kon gaan winkelen. Die dag werd ook nog kasteel Dillenburg bezocht, een schitterende bezienswaardigheid waar we door tijdgebrek en slecht weer niet alles van konden bekijken. Doen we nog een keer over. Na deze activiteit en nog wat gegeten te hebben ging ieder weer op huis aan.

Het was een fijne jeugdtempelreis en de jeugd had veel meer doopwerk willen verrichten dan er nu voor hen klaar lag, meer voor hun overleden voorouders willen werken en tegelijkertijd zelf langer genieten van de heerlijke geest in de tempel. Fijn dat onze JM/JV'ers zo'n instelling hebben.

Henk van Dam

VOOR DE KINDEREN

Februari 1988



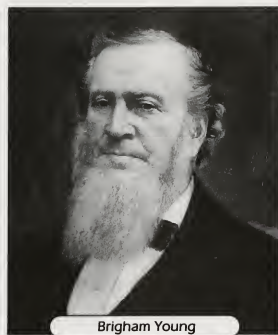
Jennavee Allgrunn

- 1** Werd op 19 juli 1876 geboren
Werd door zijn eigen vader tot apostel geordend
Had, voor hij tien werd, het Boek van Mormon al twee keer gelezen
Werd op zijn 93e president van de kerk
- 2** Werd op 28 maart 1895 geboren
Leerde de Artikelen des geloofs uit het hoofd terwijl hij de koeien melk
Hield van de Lamanieten en hielp ze
Schreef het boek *Het wonder der vergeving*
- 3** Werd op 4 april 1870 geboren
Liet het Boek van Mormon in braille drukken voor de blinden
Maakte een lijstje van zijn doelen en werkte hier zijn hele leven aan
Stuurde heel veel eten en kleren naar Europa voor hen die de Tweede Wereldoorlog hadden doorstaan

WELKE PROFEET IS DIT?

- 4** Werd op 13 november 1838 geboren
Verloor zijn ouders toen hij 13 was
Ging op zending naar Hawaii toen hij 15 was
Ontving afdeling 138 van de Leer en Verbonden door openbaring
- 5** Werd op 1 juni 1801 geboren
Leerde om een goede leider te zijn toen hij met het Zionkamp meemarcheerde
Leidde de pioniers naar Utah
Was 29 jaar lang president van de kerk, langer dan enig andere profeet

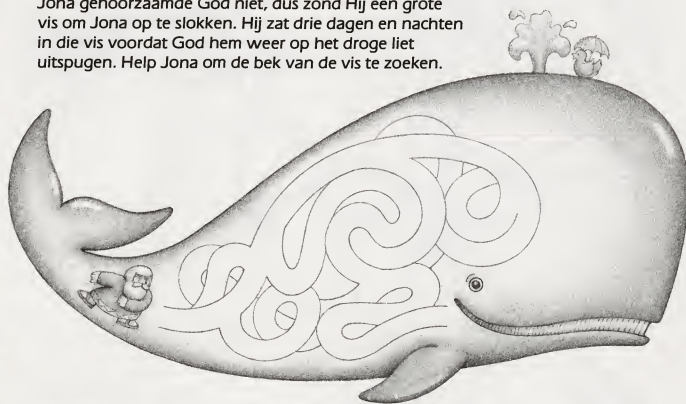
- 6** Werd op 1 maart 1807 geboren
Bekeerde 1800 mensen op zijn zending in Groot-Brittannië
Enkele keren bijna verongelukt toen hij nog jong was
Schreef zijn ervaringen op in een dagboek



Brigham Young

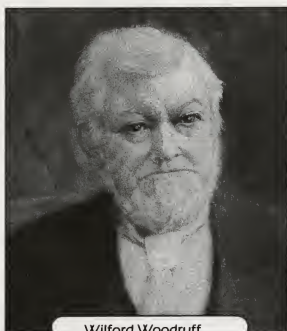
- 7** Werd op 28 maart 1899 geboren
Groeiende op een boerderij op
Begon met het welzijnsprogramma om mensen te helpen
Leerde de piano en andere muzikinstrumenten bespelen

Jona gehoorzaamde God niet, dus zond Hij een grote vis om Jona op te slokken. Hij zat drie dagen en nachten in die vis voordat God hem weer op het droge liet uitspugen. Help Jona om de bek van de vis te zoeken.

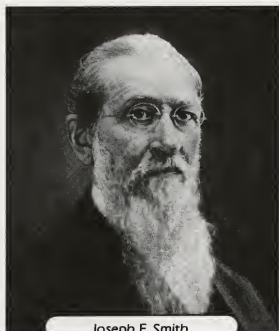


JONA EN DE GROTE VIS

Jane K. Prieue



Wilford Woodruff



Joseph F. Smith



George Albert Smith



Joseph Fielding Smith



Harold B. Lee



Spencer W. Kimball

Antwoord: 1. Joseph Fielding Smith, 2. President Brigham Young, 3. President Spencer W. Kimball, 4. President Joseph F. Smith, 5. President George Albert Smith, 6. President Wilford Woodruff, 7. President Harold B. Lee



DRIE HOEKEN-BEEST

Rich Latta

Hoeveel driehoeken kun je van dit "beest" maken?

VERBORGEN VIERKANT

Milt Hammer

Zet dit tekeningetje op stevig papier of karton, knip of snij dan de zes stukken uit, en maak er een vierkant van.



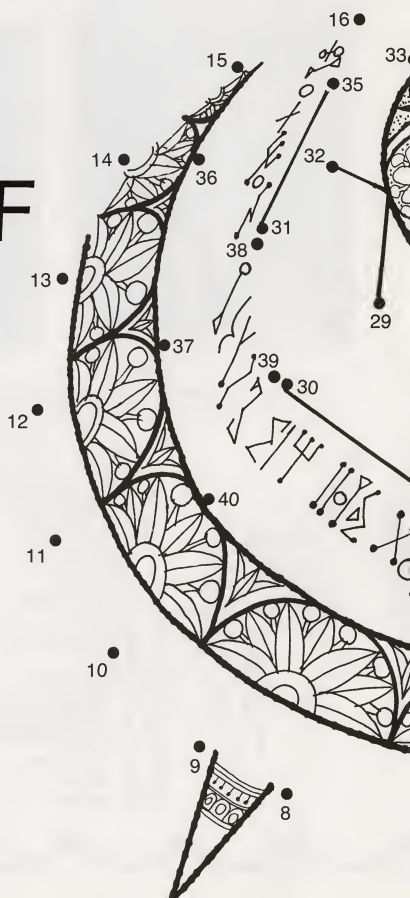


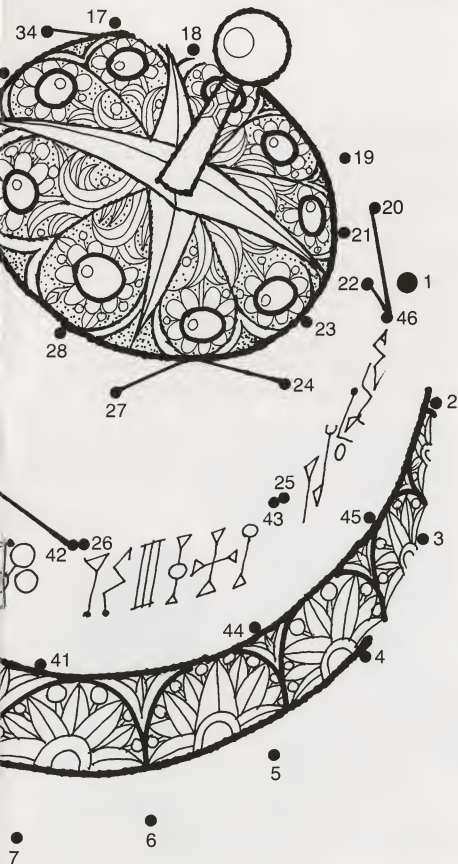
Gellustreerd door Shauna Mooney en Elhamy Naguib

KOMPAS VAN GELOOF

Door Pat Graham

Laat ons daarom de Heer getrouw zijn
[zie 1 Nephi 7:12].





Stel je voor dat je vader op een dag zegt dat je met de hele familie op reis gaat. Maar, hij weet niet hoe lang jullie wegblijven of waar jullie naartoe gaan. Jullie nemen alleen eten en tenten mee, en je hebt geen landkaart om je de weg te wijzen. Zou jij met je vader meegaan? Er is veel geloof voor nodig om te doen wat je vader vroeg. *Geloof* is een van de eerste beginselen van het evangelie.

Lees eens in 1 Nephi in het Boek van Mormon over de reis van Lehi naar het beloofde land. Onze Hemelse Vader wees Lehi de weg met een vreemde bal die *liahona* werd genoemd. Deze bal was een soort kompas, die werkte volgens het geloof en de gehoorzaamheid van Lehi en zijn gezin. Als ze gehoorzaam waren, wezen de wijzers aan hoe ze moesten reizen en waar ze eten konden vinden. Soms, als ze wat meer hulp nodig hadden, stond er ook iets op de liahona geschreven. Maar als ze niet trouw waren, of als ze mopperden of ruzie maakten, werkte de liahona niet.

Zou het niet geweldig zijn als we een liahona hadden om ons elke dag te vertellen wat we moesten doen? Ons geweten is net als die liahona, en ons geweten kan ons vertellen hoe we moeten leven, als we geloof hebben in onze Hemelse Vader en zijn geboden gehoorzamen.

Instructie:

1. Verbind de stippen en teken de liahona, zoals deze er misschien uit heeft gezien.
2. Knip de figuurtjes van Lehi's gezin uit, plak de figuurtjes op karton en knip het karton rond het figuurtje weg; vouw het karton op de stippellijn om.
3. Op de gezinsavond zet je de figuurtjes een voor een op tafel en vertel je het verhaal van de reis naar het beloofde land. Vertel hoe elk lid van het gezin door gehoorzaamheid wel of niet liet zien dat hij geloof had. □

LATEN WE EEN DAGBOEK BIJHOUDEN

Schrijf de dingen, die jij hebt gezien en gehoord . . . Want zie,

uit de boeken, die zijn geschreven, zal dit volk worden geoordeeld,

want daaruit zullen hun werken aan de mensen bekend worden.

(3 Nephi 27:23, 25.)

Jeanne W. Pittman

Toen Lehi en zijn gezin naar Amerika reisden, namen ze eten en tenten mee - en het verslag van hun volk! Waarom namen ze dat verslag mee? Sinds de tijd van Adam heeft God zijn kinderen geboden om een verslag bij te houden van wat ze allemaal doen.

Zelfs Jezus Christus zei tegen de Nephieten dat ze alles over zijn bezoek aan Amerika moesten opschrijven, vooral wat Hij de mensen had geleerd. Deze verslagen, en andere, staan nu in onze Schriften.

Misschien zeg je: „Wat ik doe komt toch nooit in de Schriften!“ Weet jij veel? Misschien word je later wel een van de leiders van de kerk en wordt jouw leven een belangrijk onderdeel van Schriftuur die

nog geschreven moet worden.

„Maar het is helemaal niet interessant wat ik doe,“ zeg jij weer. Misschien vind je nu dat het niet interessant is, maar over honderd jaar zullen jouw achter-achter-achterkleinkinderen heel graag willen weten wat er allemaal gebeurde toen jij nog leefde.

Weet jij nog hoe de eerste raketten de ruimte in werden geschoten, en dat er voor het eerst iemand op de maan liep? Nee? Je ouders en grootouders nog wel. Hebben zij iets daarover opgeschreven? En jij leeft in een tijd dat ruimteschepen foto's nemen van planeten die heel ver weg zijn, dat er tempels over de hele wereld gebouwd worden, en dat onze Hemelse Vader



ons prachtige nieuwe openbaringen geeft. Schrijf je al die dingen op in je dagboek?

Ben je al gedoopt? Maak je je klaar om gauw gedoopt te worden? Wat vind je daar allemaal van? Heb je iets daarover opgeschreven in je dagboek?

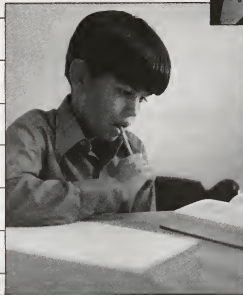
Wat voor spelletjes speel je? Wat voor boeken lees je? Naar wat voor t.v.-programma's kijk je, en waar gaan ze over? Wat vind je de mooiste verhalen in de Schriften? Hoe probeer je elke dag meer als Jezus te worden?

President Spencer W. Kimball zei: „Mensen zeggen vaak dat er in hun leven niks bijzonders gebeurt en dat niemand ooit zou willen weten wat zij gedaan heb-

ben. Maar ik beloof je dat als je een dagboek en andere gedenkboeken bijhoudt, ze jouw familie, je kinderen, kleinkinderen en anderen veel kracht zullen geven. Ook mensen die vele jaren later leven.”

(*De Ster*, april 1979, biz. 5.)

Als je het nog steeds moeilijk vindt om elke dag wat te schrijven, kun je de bladzijde met „Mijn dagboek” kopiëren. Plak de kopieën in een boekje en gebruik dat als dagboek. Of anders kan die bladzijde je helpen te schrijven in het dagboek dat je al gebruikt. Als je wat ouder wordt, zul je bij het lezen in je eigen dagboek waarschijnlijk zeggen: „Hé, dat is toch wel leuk!” □



Mijn dagboek

Datum:

Wat er vandaag thuis / op school / in de kerk gebeurde, en wat ik ervan vind:

Iets nieuws wat ik vandaag geleerd heb:

Wat mijn vriendjes of vriendinnetjes en ik vandaag gedaan hebben:

Wat mijn familie en ik vandaag gedaan hebben:

Een van de dingen die in de krant en op t.v. genoemd worden die in de wereld gebeuren, en wat ik ervan vind:

In de Schriften las ik vandaag:

Ik ben vandaag dankbaar voor:

Een doel waar ik aan werk, en de vooruitgang die ik maak:

Zwemfestijn te Utrecht

Sport en spel

Op zaterdag 14 november 1987 verzamelden alle zwemmers van de Utrechtse ring zich in zwembad "De Kwakel" te Utrecht, alwaar de sportieve strijd zou worden aangeboden. Een ieder was ingedeeld in zijn eigen leeftijdscategorie en zwom zijn favoriete afstand(en). Allereerst waren de mannen van 12 t/m 15 jaar aan de beurt. Zij zwommen vrije slag, schoolslag en rugslag. Het was opmerkelijk dat de prijzen telkens werden verdeeld onder David Muntinga, Robert Brouwer en Marvin Stigter. Aan het einde van de dag konden zij dan ook elk hun prijzenkast met een gouden, zilveren en bronzen plak aanvullen.

Bij de jongens van 16 t/m 20 jaar toonde Pieter Paul van Beek zich heer en meester door alle afstanden ruimschoots te winnen. Bij de mannen uitkomend in de categorie 21 jaar en ouder was Willem Swart jr. met twee eerste plaatsen het meest succesvol. Naast de strijd bij de heren werd er ook bij de dames verwoed gezwommen om

de prijzen. Zo wisten Mea van Beek en Rebecca van Impelen beiden twee maal een gouden plak voor zich op te eisen in de strijd bij de dames van 12 t/m 15 jaar. Amanda van Beek wist achter dit sterke duo beslag te leggen op twee maal een tweede en derde plaats. Bij de dames van 21 jaar en ouder was Marijke Chardon de meest in het oog springende deelnemster met een eerste en twee tweede plaatsen, terwijl haar zus Petra zich ook niet onbetuigd liet door een eerste en een derde klassering. Naast de diverse georganiseerde wedstrijden werd ter plaatse, op initiatief van enkele ouders met kinderen in de leeftijd van 8 t/m 11 jaar, een wedstrijd gehouden. Al glunderend sprongen de kinderen na het fluitsignaal van het startblok en zwommen vol overgave de te overbruggen afstand. Ook werd er halverwege de dag een spel gespeeld, waarbij 150 rubberen schijven in het bad waren gegooid. Het was zaak zoveel mogelijk schijven boven water te halen. Na telling bleek Saskia

Zuidema verreweg de beste duikster van het gezelschap te zijn.

Als klap op de vuurpijl werd de dag afgesloten met een estafette, waarbij elke wijk/gemeente een team bestaande uit twee heren en twee dames in het strijdperk bracht. Gezien de eerder op de dag geleverde individuele prestaties was het niet verwonderlijk, dat de strijd tussen Zeist en Utrecht ging, die dan ook respectievelijk als eerste en tweede "aantikten".

Al met al kan worden teruggezien op een geslaagde dag, tijdens welke men in een gezellige en uiterst sportieve sfeer de strijd met elkaar had aangeboden. Helaas was het aantal deelnemers ietwat aan de magere kant, terwijl een dergelijke activiteit juist ruime belangstelling verdient. Zowel de leiding als de deelnemers rekenen erop volgend jaar wederom een zwemdag te houden en hopen de thuisblijvers inmiddels van hun ongelijk te hebben doordrongen.

Egge de Jonge



Start van dames van 21 jaar en ouder.

Wereldwijd

Drie Afrikaanse landen ingewijd

Onder leiding van ouderling Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalf Apostelen zijn op 30 augustus, 2 en 4 september 1987 drie Afrikaanse landen ingewijd voor de prediking van het evangelie, te weten, Zaïre, Liberia en Ivoorkust. De inwijding vond plaats in de hoofdsteden van de landen. Ouderling Alexander B. Morrison, raadgever in het presidium van het Gebied Britse Eilanden/Afrika, vergezelde hem hierbij. Ouderling Ashton zei dat landen werden ingewijd om "te helpen bij de verbreding van de waarheid binnen de perken van wijsheid en orde". Hij zei dat er vooral op gelet moest worden dat de kerk niet sneller groeide dan haar vermogen om plaatselijke leiders te trainen. "De takken mogen niet sneller groeien dan de wortels", zei ouderling Ashton, die daarbij wel vaststelde dat de kerk toch snel groeit. In september werden er in Liberia in een week 50 mensen gedoopt, in een gebied waar twee zendingscheparen werkzaam zijn.

Over de grote armoede die de bevolking in deze landen teistert zei ouderling Ashton: "De enige manier waarop we deze mensen kunnen helpen is hun te onderwijzen hoe ze zelfredzaam kunnen worden. Ze zijn zo arm dat we ze moeten opheffen en hun het evangelie geven, en een kans op leiderschap en zelfverbetering. Ze zijn er klaar voor, maar de armoede drukt zeer zwaar." Hij preeft de pogingen van kerken en instellingen om de leefomstandigheden in deze landen te verbeteren, maar stelde dat het herstelde evangelie het beste instrument was om de mensen te helpen. "Met giften worden de mensen niet van hun armoede afgeholpen. Met ze om de tafel zitten, trachten hen te onderwijzen en te leiden, en bij hen te blijven - ik denk dat dat onze kracht is." Andere Afrikaanse landen waar de kerk nu georganiseerd is zijn Zuid-Afrika met een tempel in Johannesburg, Ghana, Nigeria, Swaziland, Namibië en Zimbabwe.

De kerk op de radio

De radiouitzending van de kerk zullen het komende jaar op de volgende datums plaatsvinden:

1 februari	18 juli
29 februari	15 augustus
28 maart	12 september
25 april	10 oktober
23 mei	7 november
20 juni	5 december

Aanvang 18.40 uur
Radio 5 (298 m - 1000 kHz)

De onderwerpen zijn van sociaal bewogen, praktisch godsdienstige aard, zodat ze voor iedereen bestemd zijn. Alle leden worden aangemoedigd vrienden, familieleden en kennissen van deze uitzendingen in kennis te stellen.

Eerste spade Toronto-tempel

Zaterdag 10 oktober 1987 werd de eerste spade gestoken voor de bouw van de Toronto-tempel in Brampton (Ontario, Canada).

Aanwezig waren onder meer president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ouderling Russel M. Ballard, lid van de Raad der Twaalf Apostelen en ouderling John K. Carmack, president van het Gebied Noord-Amerika noordoost. In zijn toespraak zei president Monson dat tempels alles zijn voor heiligen der laatste dagen, en dat de bouw van een tempel het grootste bewijs is dat een gebied volwassen is geworden in het herstelde evangelie van Jezus Christus. De bouw van een tempel bij Toronto was tijdens de aprilconferentie van 1984 aangekondigd.

Studiebijeenkomst zendingspresidenten

Van 26-29 oktober j.l. hebben de presidenten van de Europese zendingsgebieden en hun vrouw een vier dagen durende studiebijeenkomst bezocht in Frankfort. Als gastheren en -vrouwen fungeerden de leden van het gebiedspresidium en hun vrouw, en speciale gasten waren ouderling Russel M. Nelson van de Raad der Twaalf en zijn vrouw.

Het belangrijkste thema van de presentaties, discussies en workshops was: Hoe het potentieel aan dopelingen in Europa te verwezenlijken. Conclusie was dat dit alleen mogelijk is als er in de leden en zendelingen een verandering van hart plaatsvindt. Essentiële factoren hierbij zijn 1) inspiratie door rechtvaardigheid; 2) een volkomen doelgerichtheid bij het streven naar verhoging van het aantal dopelingen; 3) bestudering en gebruik van het Boek van Mormon.

De studiedagen werden besloten met een dienst in de Frankfort-tempel onder leiding van tempelpresident F. Enzo Busche, gevolgd door een getuigenisvergadering in de kapel.

Interkerkelijk overleg West-Duitsland

Leiders van de kerk in Oost-Duitsland namen op 31 oktober en 1 november j.l. deel aan de jaarlijkse vergadering van de Raad van kerken en godsdienstige organisaties in Berlijn. Tijdens deze interkerkelijke raad, die alle kerken in de Bondsrepubliek omvat, werd gesproken over de moraliteit in de samenleving en wederzijds begrip tussen de kerken. De algemene secretaris van de raad is Siegfried Raguse, lid van de hoge raad van de Ring Berlijn. Naast broeder Raguse hebben nog drie andere leiders van de kerk in West-Duitsland zitting in de raad.

In het zendingsveld . . .

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley
Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham
Surrey CR4 4ED
England

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS 18 5 BJ
Yorkshire
England

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham
Surrey CR4 4ED
England

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam
Klinkmakerhof 471
7326 CN APELDOORN
Nederland

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517, Florida 1710
Zuid-Afrika

Liesbeth Gout
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire LS 18 5 BJ
England

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Coppshall House, Stationsquare
Coventry, West Midlands CV12 5FO
England

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH
England

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Florida 33684
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddens
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Frank Oddens
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Coppshall House
Stationsquare
Coventry
West Midlands CV1 2PP
England

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
England

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

*Mocht er een adres ontbreken cq. verkeerd vermeld staan,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, Nederland.*

De zendelingenpagina's

In deze zendelingenpagina's een verslag van ouderling José Cadillo uit de Wijk Eindhoven, die een zending vervult in het Zendingsgebied Amsterdam Nederland. Ouderling Cadillo komt oorspronkelijk uit Peru en woont nu ruim drie jaar in Nederland. Tevens in deze Zendelingenpagina's een verslag van ouderling Mark Brouwer uit de Wijk Utrecht, die werkzaam is in het zendingsgebied Florida Lauderdale.

José Cadillo

Sinds december 1986 ben ik op zending in het Zendingsgebied Amsterdam Nederland. Vroeger had ik nooit gedacht dat ik ooit lid van een kerk zou worden, en helemaal niet dat ik voor die kerk een zending zou vervullen. Maar de tijd gaat voorbij en je gaat nadenken over wat precies de bedoeling van dit leven is, waar je naartoe gaat na dit leven en wat onze Hemelse Vader van je verlangt. De beslissing die ik in september 1985 nam om lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te worden, heb ik nooit berouwd.

Ik vind het een voorrecht om in dit zendingsgebied te mogen werken, ik leer onbeschrijflijk veel, maar dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Ook van de beslissing om op zending te gaan zal ik nooit spijt krijgen, ik weet met heel mijn hart dat dit het werk van de Heer is, en dat Hij van elke jongeman verlangt dat hij op zending gaat.

Ik vind Nederland een van de beste plaatsen om zendingswerk te verrichten. Soms gaat het moeilijk (en het valt me op dat de Nederlanders 's zomers vriendelijker zijn dan 's winters), maar de beloning van succes maakt het allemaal de moeite waard en sterkt je getuigenis voor je hele leven.

Zendingswerk is een grandioze ervaring die ik nooit zal vergeten. Elke dag voel je bij het onderwijzen de invloed van de Heilige Geest, elke dag voel je de tegenwoordigheid van God.



Ouderling Cadillo (links) en collega, op hun vrije dag bij de molens van Kinderdijk.

Op het ogenblik werk ik in België in de stad Antwerpen. Het is een grote stad en er is veel werk te doen. Ik houd van de mensen in België en in Nederland, ik weet dat als ze het evangelie aanvaarden, ze dat met heel hun hart doen, ze bekeren zich echt. Ik heb geleerd van mijn naaste te houden en ik maak hier vrienden, niet voor een tijdje maar voor altijd. Met heel mijn hart houd ik ook van mijn Hemelse Vader en van Jezus Christus en ik weet dat zij meer van ons houden dan wij ons kunnen

voorstellen. Het geeft mij enorm veel vreugde dit getuigenis met anderen te kunnen delen.

Ik wil u langs deze weg danken voor uw steun en voor uw gebeden, en moge God u zegenen.

Ouderling José Cadillo

Mark Brouwer

Ik vind het een hele eer om in *De Ster* iets over mijn zending te mogen vertellen. Na drie weken 'MTC' kwam ik op 10 september 1986 aan in het Zendingsgebied Fort Lauderdale Florida. We werden van het vliegveld opgehaald door de zendingspresident en zijn twee assistenten, die ons naar het zendingshuis brachten en daar ons een gebied toewezen. Mijn eerste gebied was Delray Beach, een leuke plaats in de county Palm Beach. De mensen daar waren erg vriendelijk en we konden daar vier mensen dopen. In de zes maanden die ik daar heb doorgebracht heb ik veel met de zwarte bevolking daar gewerkt, en tot nu toe zijn ook de meeste mensen die ik mocht dopen zwart. Vanuit Delray Beach ging ik naar Hialeah, waar het werk erg moeilijk verloopt omdat 89% van de bevolking spaanstalig is en geen Engels verstaat en helemaal geen Nederlands natuurlijk. Daar bleef ik 1 maand, waarna ik naar het hart van de stad Miami werd overgeplaatst. Miami is een fijne stad waar ik hele fijne en ook

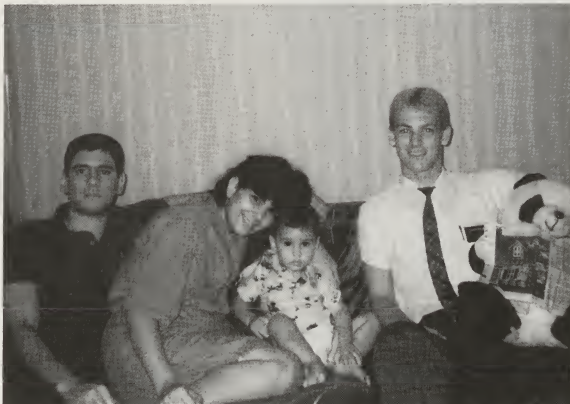


Onweerstaanbaar, die knappe Hollanders . . .

hele vreemde ervaringen had. De mensen zijn er vriendelijk en gewillig om te luisteren. Toen ik hier aankwam was het wel een schok om te zien dat

aan de ene kant van de stad de mensen zo rijk zijn dat ze gewoon niet weten wat ze met hun geld moeten doen, terwijl aan de andere kant van de stad er mensen gewoon op straat leven, geen huis, geen geld, niks. Opvallend was dat het werk in de arme buurten beter ging dan in de rijke. Ik bleef vier maanden in Miami, waarna ik naar Hallendale werd overgeplaatst, mijn huidige werkplaats.

De fijnste gebeurtenissen tijdens een zending zijn altijd de doopdiensten. Het is geweldig om iemand lid van de kerk te zien worden. Hier op zending heb ik zoveel geleerd en mijn getuigenis is enorm gegroeid. De Schriften zijn mijn beste vrienden geworden en ik hoop dat dat altijd zo zal blijven. Iedereen die twijfelt of hij op zending zal gaan raad ik aan om te gaan. De geestelijke groei die je doormaakt en de kennis die je van het evangelie opdoet maken het zeer zeker de moeite waard!



Ouderling Brouwer en de familie Leon.

Ouderling Mark Brouwer





HET BOEK VAN MORMON EN WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK

NEPHI EN DE EXODUS

Heiligen der laatste dagen geloven dat het Boek van Mormon Hebreeuwse wortels heeft, een gegeven dat door vele geleerden, die geen binding hebben met de kerk, is betwist of gebagatelliseerd. Steeds meer geleerden ontdekken nu echter dat het Boek van Mormon treffende overeenkomsten met het Hebreeuws bevat, wat de bewering staft dat het sterke banden heeft met de joden en hun wetenschap. Onlangs hebben ver-

schillende geleerden, George Tate, John W. Welch en Avraham Gileadi, ontdekt dat een van de belangrijkste Hebreeuwse leidmotieven, de exoduscyclus, veelvuldig in 1 Nephi gebruikt is.

Nephi zelf was een Israëliet, geboren uit joodse ouders en opgegroeid in Jeruzalem. Hij vertelt ons dat hij onderwezen was in de geleerdheid van zijn vader en dat hij voor het schrijven van zijn verslag putte uit de geleerdheid der

joden (1 Ne. 1:1-2). Met zijn achtergrond kende Nephi de Hebreeuwse geschiedenis en literatuur.

Nephi had het verslag van de exodus op de koperen platen, die de vijf boeken van Mozes en een verslag van Israëls uittocht uit Egypte bevatten (1 Ne. 5:11, 15). Nephi was echter al bekend met het verhaal van de exodus voordat Lehi's familie beslag op de koperen platen wist te leggen, die

Nephi's studie ongetwijfeld wel vergemakkelijkt hebben (zie 1 Ne. 4:1-3).

Nephi's bekendheid met het verhaal van de exodus wordt geëvenaard door zijn bekendheid met de exoduscyclus als literair motief. De exoduscyclus uit zich in een patroon van onderwerping en goddelijke redding, dat vaak opduikt in de Bijbel en andere joodse geschriften.

Daar de exoduscyclus zich bezig houdt met hoe de gebeurtenissen voldoen aan het patroon van bevrijding is de volgorde van de gebeurtenissen relatief onbelangrijk. Vandaar dat Nephi's verslag niet altijd de volgorde aanhoudt die Mozes in zijn geschriften volgt, maar het bevat wel verscheidene motieven van de exodus, waarvan er verschillende zijn opgenomen in bijgaand overzicht. (Het overzicht geeft niet meer dan enkele voorbeelden; het is onvolledig en pretendeert geenszins de overeenkomsten naar belangrijkheid te rangschikken.) Er zijn vele overeenkomsten, en het resultaat is hetzelfde: nadat de mensen aangekomen zijn in het beloofde land, weten zij dat de Heer God is en dat zij ontkomen zijn aan verdelging.

Een laatste kenmerk van de exoduscyclus is dat het eind van de cyclus het begin markeert van een nieuw tijdperk. Na het ervaren van een aantal plaatselijke exoduscycli, zal het tijdperk eindigen in de geprofeteerde laatste exodus uit Babylon – uit de goddeloze wereld.

Het laatste getuigenis van de exodus in de laatste dagen is hetzelfde als het getuigenis van de exodus uit Egypte en de exodus uit Jeruzalem: „Alle vlees zal we-

ten, dat Ik, de Here, uw Heiland ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.” (1 Ne. 21:26; Jes. 49:26.)

Nephi's gebruik van de exoduscyclus toont aan dat hij veelvuldig terugviel op de Hebreeuwse literaire vormen. 1 Nephi staat bol

van Hebreeuwse zinstructuren, Hebreeuwse vormen van profetisch spraakgebruik, Hebreeuwse expressiviteit, en Hebreeuwse literaire vormen. Het is waarlijk een verslag dat „uit de geleerdheid der Joden . . . bestaat” (1 Ne. 1:2). □

OVEREENKOMSTEN TUSSEN 1 NEPHI EN EXODUS

1 Nephi	Exodus	Motieven die in beide verslagen voorkomen
1:6; 16:16	13:21	leiding van de Heer
1:20	1:11-16	tiranieke omstandigheden
2:2	3:7-18	's Heren gebod te vertrekken
2:6-7	3:18; 15:22; 20:25	offer aan de Heer na drie dagen reizen
2:11-12; 5:2; 16:20	15:24; 16:2-3	morren tegen de Heer
2:15; 3:9; 10:16	18:7; 33:8	wonen in tenten
2:20	3:17	belofte van een nieuw erfland
4:12	17:8-13	overwinning op vijanden
7:6-7	14:12	opstandig verlangen terug te keren
9:1-4	17:14	een verslag van de tocht
11:1-14:27	19:19-31:18	onderricht van een hemels wezen op een hoge berg
15:6-16:5	19:3-25	een profeet die zijn volk onderrijft na goddelijk onderricht
16:10	7:9-21; 8:16; 14:16	wonderbaarlijk voorwerp (staf en liahona)
17:3-5	16:11-18	de Heer zorgt voor eten
17:4	16:35; Deut. 8:2	verblijf in woestijn verlengd
17:6	16:3; 17:1	beproeft in de woestijn
17:26; 18:8-23	14:21-22, 29; 15:19	het oversteken van de zee
17:55	14:31; 20:12	erkenning van de macht van de Heer
18:7	18:3-4	twee zoons geboren in de woestijn
18:8	14:21	de Heer zorgt voor wind
18:9	32:18-19	goddeloze pretmakerij
18:20	32:10	de Heer dreigt met de dood
18:23-25	Jozua 11:23	binnengaan van het beloofde land
19:11	20:18	donder en bliksem

In het land van
Ferdinand Magellan en Vasco
da Gamma ontdekten duizenden
bekeerlingen nieuwe dimensies
van geestelijk leven.



DE HEILIGEN IN PORTUGAL

Don L. Searle

De jonge Portugese architect Alcino Silva was op een decembermiddag in 1976 aan het werk in zijn kantoor toen hij over de radio iets hoorde zeggen over een groep Amerikaanse zendelingen die zojuist was gearriveerd in Porto, de plaats waar hij woonde. Toen twee van hen die avond al voor zijn deur stonden, was hij verrast dat zij hem en zijn gezin zo snel hadden weten te vinden.

Al direct waren hij en zijn vrouw Nazare heel ontvankelijk voor het evangelie. Zij begonnen onmiddellijk de leringen na te leven die de zendelingen hun onderwezen, zo ook de wet van tiende. Nazare, katholiek opgevoed, had „nooit kunnen dromen dat er zoiets als een andere kerk kon zijn“. Maar zij voelde dat alles wat de zendelingen onderwezen heel goed aansloot bij datgene wat zij al geloofde. „Toen zij zeiden dat het gezin eeuwig kon zijn – niet slechts voor dit leven – was dat het mooiste wat men mij ooit had kunnen vertellen,“ zegt ze.

Toen kwam de uitnodiging om gedoopt te worden en Alcino zei . . . nee. Zij waren nog niet klaar voor de stap.

Zijn vrouw had het moeilijk met zijn beslissing, daar zij al had gebeden over de leringen van de zendelingen en een getuigenis van de waarheid had ontvangen. Wat zij niet wist was dat Alcino ook in conflict was met zichzelf. Nadat de zendelingen die maandagavond afscheid hadden genomen van de Silva's, werd hij heen en weer geslingerd door tegenstrijdige verlangens: „Roep hen terug . . . Nee . . . Ja, roep hen terug . . . Nee.“

De zendelingen zouden op vrijdag weer langskomen. Maar zij kregen de ingeving al op woensdag even langs te gaan bij de Silva's. Alcino verraste hen: „Nu jullie toch hier zijn, kunnen we misschien gelijk een doopdatum vaststellen.“

Gedoopt in februari 1977, sloten de Silva's zich aan bij het handjevol heiligen der laatste dagen in Porto. Zowel Alcino als Nazare heeft een verscheidenheid aan functies vervuld, mede door het feit dat de kerk in Portugal hard groeit. Alcino is nu president van de Ring Porto Portugal, de tweede ring in zijn land.

Inwijdingsgebed

Misschien zijn de Silva's het soort mensen dat president Thomas S. Monson in gedachten had toen hij op 22 april 1975 Portugal wijdde voor het zendingswerk. Op een minderige plek in de heuvels buiten Lissabon, bad hij, omringd door zendelingen en pasgedoopte leden, om een zegen over „deze leden die hier vanochtend vergaderd zijn. In zekere zin zijn zij allen pioniers . . . die anderen het goede voorbeeld geven. Zegen ons, Hemelse Vader, dat het ledental mag toenemen.“

Zij bevonden zich die dag niet ver van Cabo da Roca, de westelijkste punt van Europa, waar het blauwgroene water van de Atlantische Oceaan over de diepzwarte rotsen spoelt, en zich schuimend in witte, veesoortige patronen terugtrekt die doen denken aan fijn Portugees kant. In zijn wijdingsgebed zei president Monson: „Wij erkennen, Vader, dat vanuit dit land in

vroeger tijden ontdekkingsreizigers en zeevaarders vertrokken zijn, dat het Portugese volk altijd al een avontuurlijke geest bezeten heeft en dat het op zijn zoektochten naar onbekende landen altijd zijn vertrouwen in U gesteld heeft. Vergun hun dat zij hun vrouwen in U zullen blijven stellen nu zij op zoek zijn naar de waarheden die hun naar het eeuwige leven zullen leiden."

Het gebed dat president Monson, nu tweede raadgever in het Eerste Presidium, toentertijd uitsprak, is ruimschoots verhoord, de groei van de kerk in Portugal heeft een enorme vlucht genomen.

Nadat de Portugese regering toestemming had gegeven, begonnen eind 1974 de zendingen in Portugal te werken. In juli 1975 waren er ongeveer honderd Portugese heiligen der laatste dagen. In 1978 had de kerk meer dan duizend leden in Portugal. Halverwege 1984 waren er zo'n vijfduizend, en sindsdien heeft het ledental zich meer dan verdubbeld. Eind 1987 schat men het aantal heiligen der laatste dagen in Portugal op meer dan elfduizend. Het Zendingsgebied Lissabon Portugal werd vorig jaar gesplitst en het nieuwe Zendingsgebied Porto Portugal, dat het noordelijke deel van het land beslaat, begon in juli te functioneren.

Een voorbereid volk

Het evangelie kwam precies op tijd, zegt Vitor Martins, president van de Ring Lissabon Portugal. Vele Portugezen waren ongetwijfeld door de Heer voorbereid, klaar om het te ontvangen, legt hij uit. President Martins was een van de eerste bekeerlingen.

De Portugezen, zo zegt hij, zijn heel nederig en velen staan open voor het onderwijs van de zendingen. Zijn landgenoten zijn ook „heel vrijgevig en altijd bereid anderen te helpen". Daardoor zijn velen een kei in liefdediensten in de kerk.

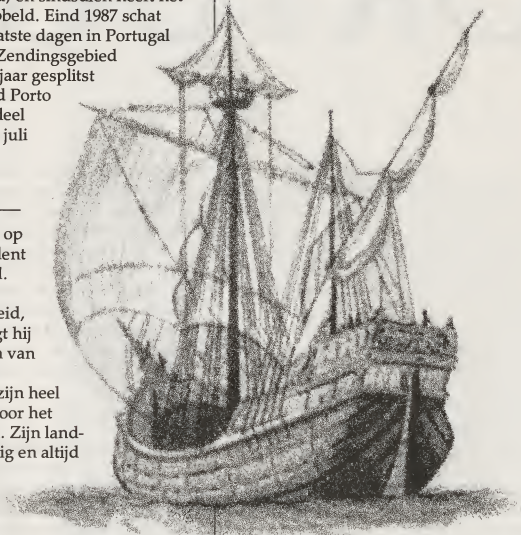
President noemt een paar voorbeelden in zijn eigen ring, Antonio en Mae Leme. Ook de Lemes behoorden tot de eerste leden die baanbrekend werk hebben verricht in Portugal. Brazilianen van geboorte, emigreerden zij in 1965 naar Europa toen Antonio, die piloot was, werd aangetrokken door de Portugese nationale luchtvaartmaatschappij.

Toen Mae Leme haar zoon bijstond in het behalen van zijn onderscheiding kroonverkenner ontmoette zij Geraldine Bangerter, die een groep verkenners begeleidde. Mae kwam er spoedig achter dat zuster Bangerter de vrouw was van Wm. Grant Bangerter, zendingspresident in Portugal voor De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. (Ouderling Bangerter werd in april 1975, terwijl hij werkzaam was als zendingspresident, in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen.)

Mae liet beleefd weten dat zij meer over de kerk wilde leren, waarop zuster Bangerter onmiddellijk de zendingen naar haar toestuurde. De Lemes onderzochten de kerk zeven maanden lang zorgvuldig. Toen zij gedoopt werden bestond de kerk in Portugal uit niet meer dan een paar leden die vergaderden in een hotelkamer in Lissabon.

Antonio Leme is nu bisschop van de Wijk Oeiras, die onlangs werd georganiseerd in een buitenwijk van



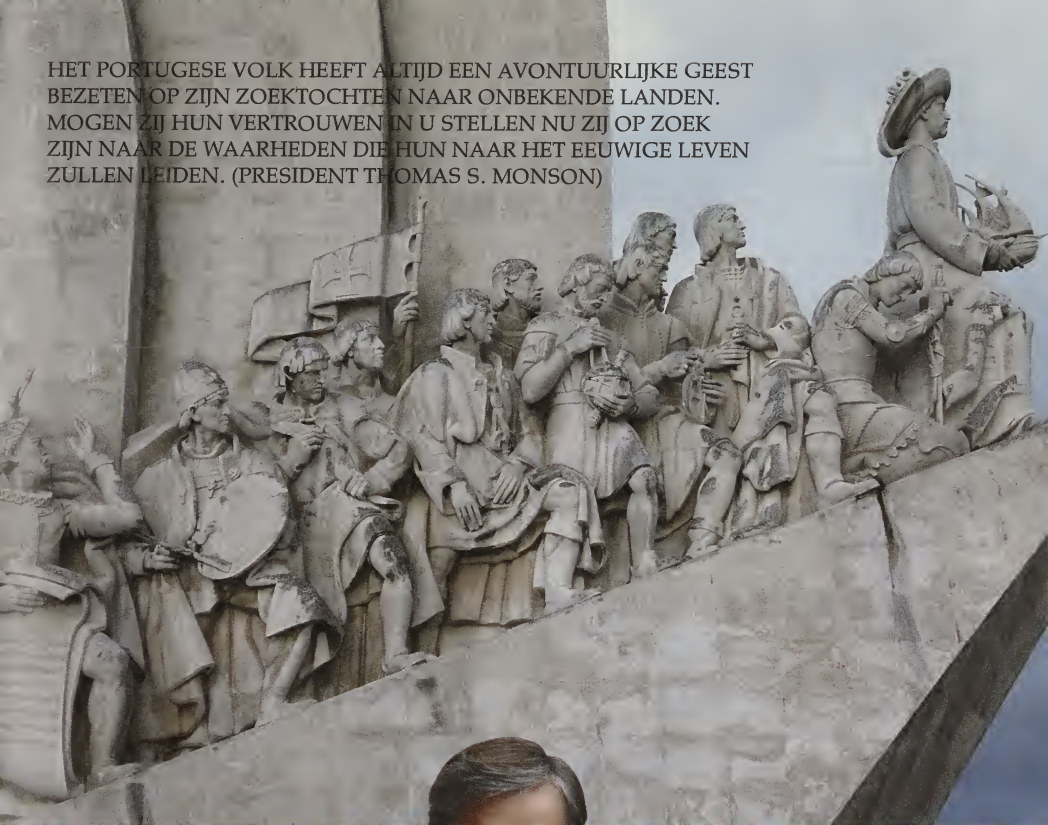
1. Het monument van de ontdekkingsreizen aan de rivier Tagus, Lissabon, herdenkt de Portugese zeevaarders die de routes naar Afrika en de nieuwe wereld in kaart brachten. Op de uiterste punt van het monument (rechts) slaat Hendrik de Zeevaarder (1394-1460) die de grondslag heeft gelegd van de Portugese ontdekkingsreizen.

2. „De Atlantische oceaan, die wit schuimt als fijn Portugees kant," onder de vuurtoren bij Cabo da Roca.

3. President Alcino Pereira da Silva van de ring Porto en zijn vrouw, Maria Nazare Oliveira Martins Silva, onteingen als een van de eersten in Portugal de zendingen. 4. Dit kerkgebouw in Portimao is symbolisch voor de groei van de kerk in Portugal. Het is het eerste gebouw dat in Portugal werd gebouwd, maar nu een van de vele.

5. Antonio Leme, bisschop van de wijk Oeiras, Lissabon, en zijn vrouw, Mae, Bisschop en zuster Leme, van Braziliaanse afkomst, waren een van de eerste leden van de kerk in Portugal.

HET PORTUGESE VOLK HEEFT ALTIJD EEN AVONTUURLIJKE GEEST
BEZETEN OP ZIJN ZOEKTOCHTEN NAAR ONBEKENDE LANDEN.
MOGEN ZIJ HUN VERTROUWEN IN U STELLEN NU ZIJ OP ZOEK
ZIJN NAAR DE WAARHEDEN DIE HUN NAAR HET BEUWIGE LEVEN
ZULLEN LEIDEN. (PRESIDENT THOMAS S. MONSON)



PORTUGAL



Lissabon. „Ik geloof werkelijk, dat als je geroepen wordt voor een taak, de Heer je ook de middelen geeft om die te volbrengen,“ zegt hij. Nadat hij de leeftijd, dat men met vliegen moet stoppen, had bereikt, had hij het zo druk met zijn kerktaken dat hij niet het gevoel had dat hij met pensioen was. Maar, voegt hij eraan toe, het is een voorrecht te kunnen dienen. „Kerkwerk wordt mij nooit teveel.“

Nieuwe kerkgebouwen

Een van de problemen waar de leden in Portugal mee te kampen hebben, zegt bisschop Leme, is het vervoer naar de vergaderingen. Er zijn er maar weinig die een auto tot hun beschikking hebben en zelfs het openbaar vervoer is een kostbare zaak. Voor sommigen is het huisonderwijs en het -bezoek moeilijk te verwezenlijken en veel leden wonen zo ver van de kerk dat lopen geen haalbare zaak is.

Bisschop Manuel Joao Correia Teles van Wijk vier van Lissabon plaatst zijn vingertop in het midden van de kaart van zijn wijk en zegt: „Als er hier een gebouw werd opgetrokken zou de opkomst verdubbelen.“ Begin 1987 waren er in Lissabon, een stad met ongeveer een miljoen inwoners, slechts twee kerkgebouwen voor vier wijken die ver uit elkaar liggen. Deze twee gebouwen zijn, zoals de meeste van de kerk in Portugal, eerst voor andere doeleinden bestemd geweest en daarna verbouwd tot vergaderruimten.

„De kerk groeit snel en soms moet je in vliegende haast op zoek naar beschikbare ruimte,“ zegt Jose A. Teixeira, regionaal manager van de afdeling financiën en verslagen voor de kerk in Lissabon. Volgens hem zijn er op dit moment verschillende kerkgebouwen in aanbouw en staan er verscheidene andere voor dit jaar geprojecteerd.

Broeder Teixeira, hij vulde in de jaren 1980-1982 een zending in Portugal, merkt op dat de kerk in Portugal nog relatief klein is, maar een kerkgebouw kan een geruimtelijk symbool van stabiliteit zijn voor onderzoekers. „Een kerk met een eigen gebouw is een permanente kerk,“ stelt hij.

Toch zijn gebouwen veel minder van belang voor de groei van de kerk dan de kracht van de leden, zoals die van Brizida Inocencio van de Gemeente Faro in het District Algarve. Bekeerd door het contact van haar zoon met een lid van de kerk, neemt zuster Inocencio vaak de gelegenheid te baat het evangelie met anderen te delen. Een communicatiestoornis bracht haar, bijvoorbeeld, in contact met een vrouw met dezelfde ongewone voornaam. Zuster Inocencio vertelde de vrouw wat meer over de kerk en nodigde haar uit eens te komen kijken. „Ze is nog geen lid,“ glimlacht ze.

Brizida Inocencio is slechts een van de leden die bijdraagt aan de liefderlijke geest in het District Algarve. Algarve, Portugals zuidelijkste provincie, zou het goed doen op vakantieposters van „zonnig Portugal“.

Zongerijpte citrusvruchten voegen in februari kleur toe aan de donkergroene bomen die de vakantieappartementen omringen. De stranden en kaden van Faro, Portimao, Albufeira en Lagos worden 's zomers in bezit genomen door de toeristen uit vele Europese landen. Landinwaarts, tegen de achtergrond van dromerige, witte dorpjes, grazen schapen onder kurkeiken.

Het eerste kerkgebouw dat in Portugal werd opgetrokken staat in Portimao. Ook in deze stad wonen leden van het eerste uur, zoals de familie van Filomena Simao. Zuster Simao was een tiener toen haar familie het evangelie hoorde. „Ik voelde de Geest heel sterk toen de zendingen bij ons thuis kwamen,“ zegt ze. Zij aanvaardde meteen het beginsel van hedendaagse openbaring, omdat ze wist dat een liefdevolle Hemel-se Vader zijn kinderen, wanneer zij dan ook leven, de waarheid niet onthoudt.

Er was na haar doop wat tegenwerking van een paar van haar vriendinnen, maar zij wist deze vriendschappen vast te houden door lief te blijven hebben ongeacht of zij het evangelie aanvaardden of niet. Later verschaftte een full-time zending in Engeland haar een bron aan geestelijke ervaringen waaruit zij nog steeds put.

Uitdagingen voor de jeugd

Het kan wel eens moeilijk zijn om een jonge heilige der laatste dagen te zijn in Europa, zegt de achttienjarige Carla Duarte Figueiredo uit Oeiras. Carla werd geboren in Rhodesië (nu Zimbabwe), maar heeft ongeveer een derde van haar leven in Portugal gewoond. Zij heeft ook zes jaar in Spanje gewoond toen haar moeder daar werk vond. (Haar ouders zijn gescheiden.) Carla, een hartelijke, goedgeachte jonge vrouw met rood haar spreekt Engels, Spaans en Portugees.

„Iemand moet sterk zijn, heel sterk, om lid van de kerk te zijn,“ zegt ze. Niet alleen wordt de jeugd geconfronteerd met verleidingen zoals alcohol, drugs, en immoraliteit, verleidingen die in Portugal gemeengoed van de jeugd lijken te zijn, maar ook onverschilligheid – en soms tegenstand – ten opzichte van hun geestelijke normen. „Ik weet dat het onderhouden van het woord van wijsheid in mijn voordeel is,“ legt Carla uit. Maar wanneer haar vrienden of kennissen haar naar haar redenen vragen en zij die probeert uit te leggen, „weigeren zij te luisteren“.

De vijftienjarige Carlos Teixeira uit Porto zegt dat activiteiten de jongeren in de kerk veel steun verschaffen en daarbij ook de jongeren buiten de kerk kunnen aantrekken. Dansen en toneel zijn populair, alsook sport. Een tafeltennistoernooi op een regenachtige zaterdag, bijvoorbeeld, trekt een kleine maar enthousiaste groep deelnemers en toeschouwers naar het ringcentrum. (Van het centrum, een grote gerenoveerd huis, wordt efficiënt gebruik gemaakt. In een ander deel wordt een doopdienst gehouden en in een boven-

kamer een ZHV-leidstersvergadering waarin een wijk-activiteit gepland wordt.) De kerkleden in Porto „doen hun best onze broeders en zusters de waarheid te geven“, zegt Carlos.

Ongeveer veertig procent van de zendingen die in Portugal werkzaam zijn, zijn Portugees of Braziliaans. De jeugd in Portugal reageert positief op de uitdaging van het zendingswerk. Er zijn offers mee gemoeid. Militaire dienst kan een zending voortijdig afbreken. De universiteiten zijn niet verlegen om studenten die om godsdienstige redenen hun studie onderbreken; voortzetting van de studie kan daarom moeilijk zijn.

Ondanks de offers, zegt Jose Teixeira (geen familie van Carlos), „was het de juiste beslissing om op zending te gaan. Het was daar dat ik mij stevig in het evangelie wortelde.“ Hij is nu werkzaam als eerste raadgever in het presidium van de Ring Lissabon Portugal. In andere delen van het land steunt de kerk eveneens op de kracht van jonge, teruggekeerde zendingen.

Het District Sebutal, met ongeveer 1800 leden, heeft doorgaans ongeveer twintig jonge mensen in het zendingsveld. Sebutal is een havenstad ten zuiden van Lissabon op vijftienveertig minuten gaans van de

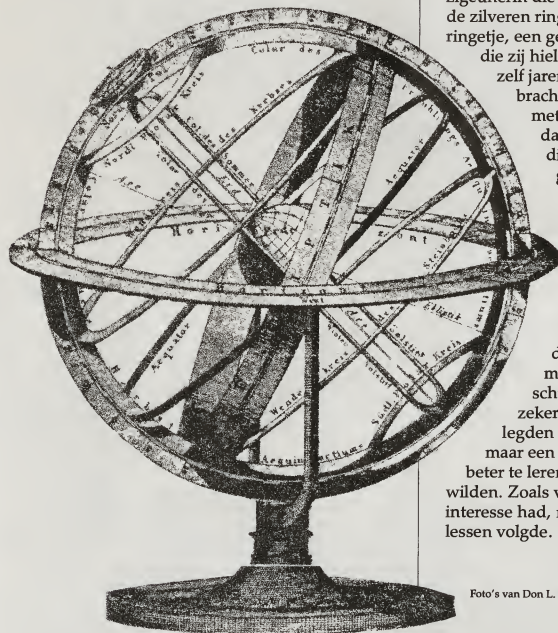
hoofdstad. De gemeenten in het district liggen wijd-verspreid. Maar „het zendingswerk gaat goed hier. De leden helpen heel veel,“ zegt districtspresident Octavio da Silva Melo. In 1986 waren er in het district 380 dopelingen – ongeveer twintig procent van het totaal in Portugal.

„De kerk zal bloeien in Portugal. De mensen zijn goed hier, en velen van hen hoeven het evangelie alleen maar te horen en te aanvaarden, om zagezgd hun hart te openen en geraakt te worden,“ voegt president Malo eraan toe.

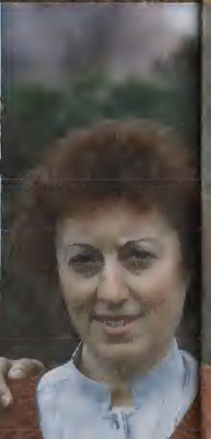
Diezelfde zendingsgeest voelt men ook in Coimbra, ongeveer drie uur gaans ten noorden van Lissabon. Een stad, waarvan de wortels teruggaan op Romeinse tijden. De stad breidt zich tegen de heuvels in alle richtingen uit. De oude straatjes kronkelen zich door het centrum, sommige monden uit in nauwe steegjes, andere komen uit op brede pleinen of boulevards. Gebouwen stapelen zich trapsgewijs op vanaf de rivier de Mondego. De Portugezen zeggen dat men naar Coimbra gaat om te studeren; een van de universiteiten aldaar dateert van 1290. De stad is opgesloten in traditionele godsdienst, maar telt ook vier gemeenten en ongeveer 450 kerkleden.

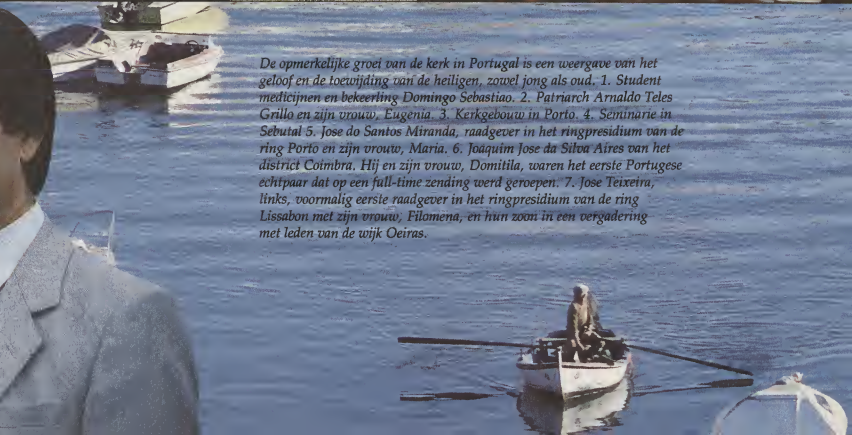
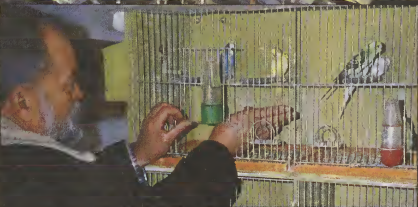
„Ik vind het fijn om de zendingen te helpen, men heeft het evangelie nodig. Zij hebben het geluk nodig,“ zegt Irene Marques, een kleine, dynamische zigeunerin die kleding verkoopt op de markt. Tussen de zilveren ringen aan haar vingers blinkt een KGW-ringetje, een geschenk dat ze kreeg van een zending die zij hielp. Door tegenwerking van haar familie zelf jaren niet in staat lid van de kerk te worden, bracht zij niettemin vele mensen in contact met de zendingen en de kerk. Zij heeft datzelfde enthousiasme voor het zendingswerk behouden sinds zij drie jaar geleden gedoopt werd door een oude vriend, Joaquim Jose da Silva Aires, president van het District Coimbra.

President Aires is een beminnelijke, extraverte man die oprechte liefde voor de mens uitstraalt. Maar hij was toen hij de zendingen ontmoette sceptisch – een verbeterd atheïst uit een familie van atheïsten. De zendingen hadden eerst kennis gemaakt met zijn vrouw, Domitila, die hen waarschuwde dat haar man hun boodschap zeker niet zou willen aanhoren. Daarom legden zij drie bezoeken af om, zonder ook maar een woord over godsdienst te reppen, hem beter te leren kennen, voordat hij hen vroeg wat zij wilden. Zoals voorspeld, vertelde hij hen dat hij geen interesse had, maar hij stond toe dat zijn vrouw de lessen volgde.



Foto's van Don L. Searle





De opmerkelijke groei van de kerk in Portugal is een weergave van het geloof en de toewijding van de heiligen, zowel jong als oud. 1. Student medicijnen en bekeerling Domingo Sebastiao. 2. Patriarch Arnaldo Teles Grillo en zijn vrouw, Eugenia. 3. Kerkgebouw in Porto. 4. Seminarie in Sebutal. 5. Jose do Santos Miranda, raadgever in het ringpresidium van de ring Porto en zijn vrouw, Maria. 6. Joaquim Jose da Silva Aires van het district Coimbra. Hij en zijn vrouw, Domitila, waren het eerste Portugese echtpaar dat op een full-time zending werd geroepen. 7. Jose Teixeira, links, voormalig eerste raadgever in het ringpresidium van de ring Lissabon met zijn vrouw, Filomena, en hun zoon in een vergadering met leden van de wijk Oeiras.

Tijdens de derde les, echter, raakte de evangelieboodschap ook hem. Hij en zijn vrouw werden in juli 1977 gedoopt.

Het eerste zendingsechtpaar uit Portugal

Broeder en zuster Aires waren het eerste Portugese echtpaar dat op zending geroepen werd, dat was in 1984. Volwassenheid en kennis van de taal gaf hen een voorsprong op de jonge zendingen. Ook deden zij hun voordeel met hun kennis van de Portugese samenleving en cultuur, in het bijzonder in de contacten met echtparen.

De Aires wonen in een comfortabele flat in een van de vele moderne gebouwen die in Coimbra uit de grond schieten. (De meeste Portugezen in de grote stad wonen in flats; weinig mensen kunnen zich een vrijstaand huis veroorloven.) De garage achter het flatgebouw wordt gebruikt als opslagruimte en broeder Aires houdt er zijn tropische vogsels.

Broeder en zuster Aires hebben vijftienvintig jaar in Mozambique, één van Portugals voormalige kolonies, gewoond.

Evenals de Cabrals in Faro, de Simao's in Portimao, en president Melo in Sebutal, bevonden zij zich onder de honderdduizenden *retornados* – Portugezen, of nakomelingen van Portugezen – die in het midden van de jaren zeventig vanuit Afrika naar Portugal trokken toen de kolonies onafhankelijk werden.

Vele mensen die in deze voormalige kolonies hebben gewoond zijn tot de kerk toegetreden. De kerken houden het erop dat *retornados* meer open staan voor nieuwe ideeën. Ook waren zij veroortmoedigd door hun veranderde levenswijze en het verlies van bijna al hun bezittingen toen zij Afrika verlieten.

„Wij zijn alles kwijtgeraakt,” zegt Arnaldo Teles Grilo, patriarch van de Ring Lissabon Portugal. „En dat was maar goed ook.”

Werkzaam bij het bankwezen in Angola, bezat hij vier huizen en verschillende auto's. Hij en zijn vrouw, Eugenia, wonen nu in een flatje in een buitenwijk van Lissabon. Zij hebben een paar kunstvoorwerpen die aan hun verblijf in Afrika herinneren en een klein deel van hun uitgebreide boekenverzameling die zij eens hadden. „Het leven was niet gemakkelijk toen wij uit Afrika terugkwamen, omdat we zoveel kwijt waren geraakt,” zegt broeder Teles Grilo. Maar, legt hij uit, hun situatie zette hen ertoe aan de grotere, eeuwige zegeningen te overwegen toen de zendingen hen die onderwezen.

„Niet echt een offer”

De familie Teles Grilos werd in 1977 gedoopt en later in de Zwitserse tempel aan elkaar verzegeld. Hij droomt van de dag dat er een tempel zal zijn in Portugal. De kosten en de ongemakken van de reis weer-

houden sommige waardige Portugezen ervan de reis naar Zwitserland te maken, waar zij de heilige verordeningen kunnen ondergaan. Het is ongeveer vijftienghonderd kilometer, de reis duurt met een bus twee dagen en een nacht.

„Maar aan het eind van de reis, wanneer we de tempel zien,” zegt broeder Teles Grilo, „dan denken we bij onszelf: is het nu eigenlijk wel een offer? Wat is nu zo'n reis?” Meer dan 250 Portugese leden gingen vorig jaar naar de tempel in Zwitserland.

Voor sommigen is de tempel een doel dat ze gewoon niet willen missen. Adriano en Ana Maria Barros uit de Wijk Porto I traden in 1985 in het huwelijk. In hun verlovingsstijd hadden zij een bankrekening geopend voor hun tempelhuwelijk, elke dag spaarden zij wat, zodat zij de reis zouden kunnen bekostigen. Zij werd een maand voor hun huwelijksdag ontslagen, en hoewel zij wel het geld hadden om de reis naar de tempel te maken, zou hun uitzet er nagenoeg bij inschieten. Zij overwegen hun huwelijk uit te stellen omdat zij niet alleen voor de wet wilden trouwen. Hun geloof was echter dusdanig, dat zij toch besloten naar de tempel te gaan, en hoewel het financieel allemaal niet rooskleurig is geweest, zijn zij gezegend met wat zij nodig hebben.

Jonge leden worden beïnvloed door de waarde die volwassen leden hechten aan de tempel. Verschillende jonge mannen en vrouwen van de Ring Porto leggen nu periodiek wat geld opzij voor een reis naar de tempel om zich daar te laten doppen voor de doden. Evenals de familie Barros zeggen velen van hen dat zij met minder dan een tempelhuwelijk geen genoeg nemen.

Door het hele land wordt de invloed van het evangelie gevoeld, soms door kleine dingetjes. Bisschop Leme, van de Wijk Oeiras in de Ring Lissabon, zegt: „Ik voel een verschil in Portugal. De kerk is nog heel klein. Maar de Heer doet iets voor dit volk.”

Vele Portugese leden zijn dankbaar dat zij recent de geruststelling kregen dat de groei, waar president Monson in zijn inwijdingsgebed twaalf jaar geleden voor pleitte, zal doorgaan. Tijdens de organisatie van de Ring Porto Portugal op 2 november 1986, vertelde ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf de leden dat er op een dag vele zendingengebieden in Portugal zullen zijn en dat het land eens geheel bedekt zal zijn met ringeren.

Voordat die dag komt, zegt broeder Teles Grilo, zullen de heiligen der laatste dagen in Portugal waarschijnlijk tegenstand ondervinden, want de tegenstander zal proberen de verbreiding van het evangelie een halt toe te roepen.

„Maar ik geloof,” bevestigt hij, „zoals onze leiders hebben voorspeld, dat de kerk eens heel sterk zal zijn in Portugal.” Met broeder Teles Grilo, kijken duizenden Portugese heiligen uit naar de vervulling van die voorspelling. □

V R O U W E N I N D E K E R K

LUBIAN

S E Q U I



Jan Underwood Pinborough

Veel van het werk dat vrouwen doen, wordt in stilte gedaan. Het is het in het holst van de nacht wiegen van een zieke baby, het bereiden van de maaltijden die de innerlijke mens versterken, het troostend toespreken van een verdrietige vriend. Het is nederig werk, dit verzorgen van lichaam en geest.

Het is niet verbazingwekkend, dat vele vrouwen in het bijzonder ontvankelijk zijn voor de boodschap van de Meester die onderwees: „Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar” (Marc. 9:35). Wanneer deze vrouwen het evangelie vinden, verheugen zij zich, hun vermogen om anderen ten zegen te zijn is daarmee immers toegenomen.

Acht jaar geleden legde president Kimball nadruk op de rol die deze vrouwen spelen in het koninkrijk in

deze laatste bedeling: „De groei van de kerk in deze laatste dagen zal in grote mate teweeg worden gebracht door de vele goede vrouwen in de wereld (in wie er dikwijls zo’n innerlijk besef van het geestelijk leven is) die in groten getale zullen toetreden tot de kerk . . . Deze ware heldinnen bezitten de ware nederigheid die meer waarde hecht aan onkreukbaarheid dan aan aanzien.

Wie zijn deze goede vrouwen – nederig, geestelijk en integer – die in grote aantallen tot de kerk toetreden en een goede versterking zijn? Het zijn vrouwen, verspreid over de hele wereld, die de stem van de Heer horen en ernaar streven Hem met hun gehele hart te dienen. Te beginnen met dit nummer zal *De Ster* in de komende maanden een paar van deze vrouwen voor het voetlicht halen.

Zuster Sequi, met enkele van haar leerlingen. Zij geeft gratis onderwijs aan arme en verwaarloosde kinderen die zij op straat vindt.



Felix en Lubian Sequi, in 1972 getrouwd, werden in 1980 lid van de kerk.





Lubian Sequi: licht verspreiden in de Dominicaanse Republiek

De vijftientwintig kinderen die leren lezen en schrijven op Lubian Sequi's patio zijn arm – te arm om schoenen te kopen, te arm een tenue of leermiddelen te kunnen bekostigen voor de openbare school. Sommigen hebben thuis geen bed, maar slapen op karton op de vloer.

Zuster Sequi is een klein, lief vrouwtje met een glimlach die verwarmt en vertrouwt. Op het bord heeft ze de woorden *Dios Me Ama* (God houdt van mij) geschreven. Zij geeft haar leerlingen les in lezen, schrijven, rekenen, maatschappijleer, natuurkunde en etiquette; tevens begint zij de schooldag met een gebed en een verhaal uit de Bijbel. Ook moedigt zij de kinderen aan met hun familie te bidden. Zuster Sequi zorgt voor potloden, schriften en krijt voor de kinderen die dat niet kunnen betalen. Zij gebruikt veel visuele hulpmiddelen ter ondersteuning van haar onderwijs.

Zuster Sequi heeft haar meeste leerlingen in de straten van Santa Domingo gevonden. „Wanneer ik ook maar een vuil, verwaarloosd kind zonder schoenen zie lopen, zeg ik tot hem: 'Kom hier. Je hoeft niet bang te zijn. Waar woon je?'” Dan gaat ze met het kind naar zijn huis en vraagt de ouders of het bij haar thuis lessen mag volgen.

Eenmaal per maand nodigt zij de ouders uit voor een ouderavond waarop zij kunnen zien hoe hun kinderen vooruit gaan. Ook geeft zij een lezing om de ouders geestelijk en moreel te helpen. „Ons doel is de ouders te onderwijzen, zodat zij hun kinderen beter kunnen opvoeden,” zegt ze. Hoewel het niet zuster Sequi's voornaamste doel is te bekeken, is ten minste één familie van een kind, dat op haar school zit, gedoopt.

Zuster Sequi heeft een onderwijsakte en heeft vierentwintig jaar lesgegeven op openbare scholen. Ook is zij verpleegster en maatschappelijk werkster geweest. „Mijn zwakheden ten spijt, heb ik mij altijd bekommerd om andere mensen, vooral de armen,” zegt ze. Toen zij katholiek was, reed zij op een ezel soms het platteland op, daar deelde ze kleren uit en predikte het evangelie.

Haar ervaringen als verpleegster hebben haar ook sterk beïnvloed. „Het zijn de ziekenhuizen geweest waar ik heb leren liefhebben, omdat daar veel liefde en pijn is. Elke keer wanneer ik een patiënt verzorgde, stelde ik mijzelf de vraag: Hoe zou ik voor hem zorgen

als hij Jezus was? Met dit in gedachten leerde ik de zieken lief te hebben, zonder angst, misselijkheid of verdriet, ik leerde een ieder te zien naar het beeld van de Heer.”

In 1961 richtte Lubian Sequi een huishoudschool op om meisjes meer vaardigheid bij te brengen die hen hun verdere leven van pas kan komen. Zij voert nog steeds het beheer van deze school waarop meer dan driehonderd meisjes leren naaien, kleren maken, koken, weven en zich andere huishoudelijke vaardigheden eigen maken. De school vraagt een kleine vergoeding naar draagkracht van de leerling.

Zuster Sequi en haar echtgenoot, Felix, zij traden in 1972 in het huwelijk, werden in 1980 gedoopt. Zij hadden de kerk ontdekt op een welzijnsmarkt die was georganiseerd door de zendelingzusters. „Wat mij het eerst aansprak in de kerk was haar zorg voor gezinnen en ook haar opvatting, dat het evangelie aan iedereen gepredikt behoort te worden,” herinnert zij zich. Sinds die tijd is zij werkzaam geweest als ZHV-presidente. Haar echtgenoot is bestuurder van de kerkelijke onderwijsinstellingen in de Dominicaanse Republiek. Broeder en zuster Sequi hebben drie kinderen van wie er nog twee in leven zijn – een jongen van vijftien en een meisje van twaalf. Zuster Sequi's dochter helpt haar vaak bij haar werk.

Op dit moment stelt Lubian Sequi alles in het werk een kleinhandel voor kleren op te zetten. Zij hoopt dat de zusters in de kerk een middag in de week kleren maken van de coupons, die hen geschonken worden door een plaatselijke instelling. De kleren zullen daarna onder de armen verdeeld worden, zowel in als buiten de kerk. Ook is zij op zoek naar een huis waar ernstig gehandicapte kinderen verzorgd kunnen worden.

Zuster Sequi legt uit dat haar doel op aarde is zich onvermoeid in te zetten voor haar gezin en daarna voor anderen. Zij vergelijkt haar werk met het bouwen van een huis. Zij zegt: „Mijn doel is niet in dit leven een huis te bouwen, want er staat hier niets vast. Ik wil ons een thuis in de hemel bouwen, omdat we daar eeuwig zullen zijn.” Zij voelt zich voortdurend gedrongen zich te bekeken. Anders, zegt ze, heeft haar werk totaal geen zin. En zij voelt dat het haar werk is, dat haar geloof en hoop in de Heer sterkt.

Voor de zes jaar oude Jeffrey Montero en zijn jonge klasgenootjes is de mooie dame die hen leert lezen heel belangrijk. Per slot van rekening hadden zij zonder haar nooit de ondergrond gehad die zij nodig hebben om aan een betere wereld te bouwen. Maar zuster Sequi vindt dat onbelangrijk. „De Heer gebruikt zijn kinderen om goed te doen aan anderen,” stelt ze eenvoudig. □



Veelvuldig wordt mij de vraag gesteld: „Behoor ik, daar zelfzucht een van de voornaamste oorzaken van huwelijksproblemen is, ooit mijn verlangens boven die van mijn partner te stellen? Gaan de verlangens van mijn partner altijd voor?”
Er is in feite een scala aan keu-

JIJ EN

EVENWIC HUWELIJ

Steve



N IK

HT IN HET K VINDEN

Gilliland

zen voor een man en vrouw die hun eigen behoeften en die van hun partner in balans proberen te houden. Bij „het lenigen van mijn eigen behoeften zonder aan de ander te denken” slaat de balans door naar de ene zijde; bij „het lenigen van de behoeften van anderen zonder aan mijn eigen behoef-



ten te denken" naar de andere. Als huwelijksconsulent zie ik verschillende geestelijke en sociale problemen aan beide zijden van de balans.

Wie vindt het fijn om bij iemand te zijn die alleen maar aan zichzelf denkt, die altijd gelijk moet hebben, die altijd zijn zin doordrijft en nooit eens aan een ander denkt? Het is iemand die alleen maar praat maar nooit luistert, die erop staat u te „helpen“ of u het nu wilt of niet, die veel raad geeft maar nooit bereid is de nodige hulp te verlenen.

Het andere uiterste is iemand voor wie onzelfzuchtigheid zo belangrijk is dat hij het iedereen naar de zin probeert te maken, zo zelfs dat hij zichzelf voorbijloopt. Deze mensen zetten voortdurend hun eigen verlangens opzij voor hun gezin, kerkroepingen, burens en vrienden. Maar er komt een tijd, dat zelfs de sterkste inziet dat hij het niet alleen kan.

Wat heeft de ander nodig?

Een belangrijke vraag die men zichzelf dient te stellen wanneer men anderen wil helpen is: Wat heeft de ander nodig? In plaats van: Wat wil ik hem geven? Een voorbeeld: hoewel ik een doos bombons een leuk cadeau kan vinden, zal mijn vrouw het wellicht als een aanslag op haar gewicht ervaren. De ene echtgenote zal het waarderen dat haar man in de huishouding helpt, de andere zal het een inbreuk vinden op haar rentmeesterschap.

Hoe kan ik erachter komen wat mijn partner werkelijk nodig heeft? Wat kan helpen is eens te letten op negatieve geluiden en dan te vragen: „Je lijkt overstuur (of geërgerd, of bezorgd). Wil je erover praten?“ Probeer dan te luisteren zonder advies te geven of kritiek te leveren. Ons doel is te *begrijpen*. Wij kunnen dat onder-

meer doen door het relaas van onze partner in onze eigen woorden weer te geven, zodat we ons een begrip kunnen vormen van de gevoelens en zorgen van onze partner.

Opgepast! Het is gemakkelijker betrokken te *lijken* dan betrokken te *zijn*. Wat mijzelf betreft, ik heb vaak mijn eigen zorgen, wanneer mijn vrouw met mij wil praten. Of ik ben moe. Of ik wil met iemand praten. Onder deze omstandigheden moet ik ervoor oppassen de zorgen van mijn vrouw niet op de

Wie vindt het fijn om bij iemand te zijn die alleen maar aan zichzelf denkt, die altijd gelijk moet hebben, die altijd zijn zin doordrijft en nooit eens aan een ander denkt?

achtergrond te schuiven en die van mijzelf te gaan bespreken. Ook moet ik de verleiding weerstaan maar half naar haar te luisteren. Soms zal ik daar zelfs mijn favoriete tv-programma voor moeten missen. Onzelfzuchtig dienstbetoon komt zelden gelegen, maar het kan wel de lijn zijn die een goed huwelijk samenhoudt.

Een luisterend oor

Vroeger gebeurde het weleens, dat als mijn vrouw in tranen uitbarstte mij dat een onbehaaglijk gevoel gaf waarop ik dan zei: „Niet huilen, schat, zo erg is het

toch niet.“ Deze reactie op mijn eigen frustraties (in plaats van op haar pijn) vertelde haar dat ze niet moest voelen wat ze voelde. Hoewel het niet mijn bedoeling was, hielp ik daar onze communicatie niet mee. Toen ik hier mee ophield, werd zij veel opener tegen mij. In de meeste gevallen hebben mensen geen advies nodig – zij hebben iemand nodig die naar hen luistert en hen neemt zoals ze zijn. „Ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn“



(Jak. 1:19).

Het is het moeilijkst voor mensen om te luisteren wanneer men aangevallen wordt. Als we in een hoek gedrukt worden, komen we in de verleiding „terug te slaan“ in plaats van de reden voor hun boosheid te weten te komen. Een goede graadmeter van onze onzelfzuchtigheid is te kijken of wij met ons hart luisteren naar de gevoelens en behoeften van onze partner. Als dat zo is, zullen wij meer geneigd zijn de gevraagde aandacht en steun te geven.

Onzelfzuchtig luisteren kan echter pijnlijk zijn. U zou wel eens degene kunnen zijn die zich dient te veranderen. U komt misschien

dingen van u zelf te weten die u niet leuk vindt. Mijn vrouw vertelde me eens: „Wanneer wij het ergens oneens over zijn, geef je me altijd het gevoel dat ik heel dom ben.“ Dat deed me pijn. Mijn eerste reactie was haar duidelijk te maken dat ze dat helemaal verkeerd zag, maar toen zag ik in, dat ik juist deed waar zij mij van beschuldigde. Ik moest even wat wegslikken maar luisterde toen toch aandachtig. Dat was een belangrijk keerpunt in onze relatie. De Heer heeft ons beloofd, dat als



we handelen met „vriendelijkheid en zuivere kennis“, onze ziel gretelijks ontwikkeld zal worden (zie LV 121:42).

Als we geconfronteerd worden met boze klachten doen we er goed aan ons te bepalen tot de achterliggende bezorgdheid en te luisteren naar de frustraties die vaak achter kritiek schuilgaan. Als we dit niet doen zullen we ons nooit in de situatie kunnen verplaatsen noch de problemen kunnen oplossen.

Verstopperje spelen

Een van de verwoestendste vormen van egoïsme is het zich ver-

stoppen voor de gevoelens van de ander. We doen dat op verschillende manieren: achter de krant, achter onze carrière, of zelfs achter onze kerktaken. Ook verschuilen we ons achter woorden door over alles en nog wat te praten behalve over het ware probleem. Ik heb ontdekt, dat wanneer ik mijn eigen zorgen aan de kant zet en mij door mijn vrouw in haar wereld van vreugden en pijn laat voeren, ik de meest lonende ervaringen heb. Deze ervaringen hebben mij geleerd dat liefde zichzelf niet zoekt maar blij is met de waarheid (zie 1 Kor. 13:5-6).

En wat als u zich gevoelsmatig afgemat voelt en de ander aandacht nodig heeft? Denk aan drie dingen: (1) de behoefte van de ander, (2) uw eigen beperking op dat moment, (3) uw behoefte.

Toen ik, bijvoorbeeld, onlangs thuiskwam van een vierdaags scoutingskamp, zei mijn vrouw mij dat ze wilde praten. Ik was volledig uitgeput en kon mij nergens op concentreren. Ik had naar haar kunnen luisteren tot ik in slaap was gevallen, ik had kunnen klagen dat ze geen oog had voor mijn behoefte aan slaap, maar ik besloot haar te vertellen dat ik waardeerde dat zij mij deelgenoot wilde maken van haar ervaringen, maar dat ik zo moe was dat ik een slechte luisteraar zou zijn. We stelden samen een tijd vast voor de volgende dag waarop we zouden praten – en dat deden we.

Soms kunnen we nee zeggen

Soms kan het gebeuren, wanneer anderen onze hulp nodig hebben, dat we er emotioneel gewoon niets meer bij kunnen hebben. In zulke gevallen kunnen we nee zeggen. De vriendelijkste manier is de behoefte van de ander te erkennen, onze eigen beperkingen aan te geven en vriendelijk nee te zeggen. Hoewel we ons

vaak beroerd zullen voelen als we geen ja kunnen zeggen op elk wisselende, is het beter dat wij ons realiseren dat we gewoon de kracht niet hebben om iedereen, elke keer te helpen. Wat we dienen te begrijpen is dat we, wanneer we nee zeggen tegen het ene, we ja zeggen tegen het andere dat veel belangrijker kan zijn. Let bijvoorbeeld eens op de raad van koning Benjamin:

„Ik zou willen, dat gij van uw goederen . . . zoudt mededelen . . . en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.

„En ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden; want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat.“ (Mos. 4:26-27; cursivering toegevoegd.)

In een samenleving die de nadruk legt op zelfbehagen, laten velen hun gezin in de steek voor de een of andere 'zelfverwezenlijking', hetzij in hun carrière, hetzij in nieuwe en 'zinnvollere' relaties. Er zijn gevallen wanneer iemand, onder geestelijke leiding, een destructieve relatie moet beëindigen. Maar te vaak heeft egoïsme de overhand en laat iemand de grootste mogelijkheden tot groei en eeuwige zelfverwezenlijking – het huwelijk en gezin – liggen. Nergens wordt onzelfzuchtigheid beter onderwezen dan in het gezin. En alleen door liefde en begrip kan de hoogste zelfverwezenlijking worden bereikt. □

Steve F. Gilliland is huwelijksconsulent in Long Beach (Californië), tevens is hij werkzaam als instituuitsdirecteur aldaar. Hij vervult in de Wijk Long Beach de functie van hopman.

VOOR TIENERS EN TWENS

KOORDDANSEN



De oprechte zoeker naar waarheid is soms net een koorddanser:
hij zoekt naar een evenwicht dat moeilijk te vinden is, het evenwicht
tussen vertrouwen op het intellect en vertrouwen op de
ingevingen van de Geest.

Bisschop Glenn L. Pace

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Hoe vermijden we dat we teveel vertrouwen op onze intellectuele vermogens en de Geest negeren, of dat we geestelijke oplossingen verwachten en ons vermogen om problemen zelf op te lossen ongebruikt laten?

U weet waarschijnlijk welk diepzinnig inzicht de Heer aan Oliver Cowdery openbaarde toen deze er niet in slaagde het Boek van Mormon te vertalen:

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat ik het u niet zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdooving van gedachten hebben” (LV 9:7-9).

Volgens ouderling Bruce R. McConkie wil dit zeggen dat we „alles moeten doen wat we kunnen om ons doel te bereiken. We gebruiken de vrije wil waarmee we gezegend zijn. We gebruiken alle vermogens, capaciteiten en vaardigheden die we hebben om tot het gewenste resultaat te komen . . . Er bestaat een subtiel evenwicht tussen vrije wil en inspiratie.” („Agency or Inspiration - Which?”, toespraak gehouden aan de Brigham Young University op 27 februari 1973.)

President Marion G. Romney beschreef hoe hij dit evenwicht gevonden heeft:

„Als ik geconfronteerd wordt met een probleem, weeg ik in gedachte en onder gebed de mogelijke oplossingen tegen elkaar af en bepaal welke ik de beste vind. Dan leg ik de Heer in gebed mijn probleem voor, vertel Hem dat ik de juiste beslissing wil nemen en wat naar mijn mening de beste keuze is. Dan vraag ik Hem of Hij, als ik de juiste beslissing genomen heb, mijn boezem in mij wil doen branden, zoals Hij aan Oliver Cowdery beloofde . . .

„Als we onderscheid leren maken tussen de inspiratie die van de Geest van de Heer komt en die uit onze eigen ongeïnspireerde hoop en verlangen voortspruit, hoeven we geen fouten te maken.” (*New Era*, oktober 1975, blz. 35.)

Hoe stellen we vast of we genoeg huiswerk hebben gedaan en dus recht hebben op een geestelijke bevestiging? Hoe worden wij een meester in het onderscheiden of wij al of niet een geestelijk getuigenis hebben ontvangen? Ik zal dit mentale koordansen, een evenwicht vinden tussen de intellectuele en de geestelijke aanpak, proberen te definiëren aan de hand van twee extreme voorbeelden.

Twee uitersten

Aan het ene eind van het spectrum staat de man die erg weinig behoefte voelt om de Heer aan te roepen. Dat kan een geleerde zijn. Hij wil onafhankelijk en vrij zijn in zijn denken, niet gebonden aan absolute waarheden. Hij kan zijn hele leven doorbrengen met intellectuele puzzeltjes. Hij neemt de raad van algemene of plaatselijke leiders niet serieus.

Het andere eind van het spectrum is net zo gevaarlijk en waarschijnlijk een grotere bedreiging voor ons. Iemand aan dit eind van het spectrum denkt zo: „Ik weet dat de kerk waar is, en ik heb de gave van de Heilige Geest ontvangen. Ik ben een waardig lid van de kerk, en daarom kan ik een beroep doen op de Geest.” Als hij met een probleem geconfronteerd wordt, bidt hij om een antwoord; dan vat hij de eerste gedachte die bij hem opkomt als inspiratie op. Vaak blijken ideeën of oplossingen die in onze gedachten opborrelen zonder er goed over nagedacht te hebben, weinig betrouwbaar. Er zijn momenten dat wij meteen inspiratie ontvangen, maar meestal betreft het dan een noodgeval. Er zijn erg slechte beslissingen genomen door mensen die „een heel goed gevoel” hadden over iets waar ze niet over hadden nagedacht, of waarbij ze niet eens hun gezond verstand hadden gebruikt.

Dezelfde raad

Met deze twee uitersten voor ogen, wil ik nu graag een paar voorbeelden geven die ons kunnen helpen om een evenwicht te vinden tussen onze geestelijke en intellectuele vermogens, om te 'koordansen'. Ongeveer zeven jaar geleden werkte ik als kersverse directeur van de afdeling Welzijnzorg van de kerk. We bevonden ons in een kritiek stadium in de ontwikkeling van de welzijnzorg.

Het was tijd om het programma in het licht van de veranderde wereldsituatie eens goed onder de loep te nemen, met alle pijnlijke gevolgen vandien. Ik had het er erg moeilijk mee.

Na om een oplossing te hebben gebeden, kreeg ik een geweldige idee. Ik besloot om een gesprek aan te vragen met enkele algemene autoriteiten. Toen ik met hen om de tafel zat, legde ik mijn problemen aan hen voor en voegde eraan toe dat ik het idee had dat we nu in een stadium waren dat verdere openbaring over dit onderwerp nodig was. Toen leunde ik achterover, notitieblok in de hand, en wachtte op hun geïnspireerde antwoorden.

Van geen van hen kreeg ik die antwoorden. In plaats daarvan gaven ze me allemaal dezelfde raad: „Broeder Pace, u heeft helemaal gelijk, we hebben inderdaad openbaring nodig. *Zorg dat u die krijgt!*” Ik moest studeren en onderzoeken en peinen, en dan enkele aanbevelingen formuleren die ik aan de broeders kon voorleggen.

En hogere weg naar waarheid

Hoewel studie en overpeinzing essentieel zijn om de wil van de Heer te kunnen onderscheiden, is er een pad naar waarheid dat verhevener is dan het intellect en zekerder dan de vijf zintuigen. Het prachtigste pad naar waarheid is directe openbaring uit de hemel.

Een spectaculaire historische of archeologische vondst zal ons nooit een tot verlossing voerend getuigenis van het Boek van Mormon geven. Als de Heer had gewild dat ons getuigenis gebaseerd zou zijn op tatsbare, historische bewijzen naast de Schriften, dan zou Hij Moroni met de gouden platen gestuurd hebben.

Op mijn zending had ik de grootste hekel aan de vraag: „Waar zijn de platen nu?” De uitdrukking op hun gezicht stond me niet aan als we antwoorden: „Joseph Smith heeft ze aan de engel teruggegeven.” Ik begreep toen niet wat ik nu weet. Zelfs als de experts de platen konden vasthouden en wegen en testen, zouden hun meningen nog uiteen lopen. Zelf als mijn collega en ik met Moroni langs de deuren hadden kunnen gaan, zouden we niet meer bekeerlingen hebben gehad. Zonder een bevestiging van de Geest, zou men Moroni niet eerder geloofd hebben dan ons.

Weet u nog wat de Heer tegen Joseph Smith zei over Martin Harris' verlangen om de platen te zien? „Zie, indien zij Mijn woorden niet willen geloven, zouden zij u evenmin geloven, Mijn dienstknecht. Joseph, zelfs indien het mogelijk zou zijn, dat gij hun al deze dingen zoudt kunnen tonen, die ik aan u heb toevertrouwd” (LV 5:7).

Er is geen andere manier om een getuigenis te verkrijgen dan door de belofte van Moroni. U kunt nergens anders op vertrouwen. Geestelijke manifestaties zijn over het algemeen alleen weggelegd voor hen die geestelijk rijp zijn, niet zozeer als een beproeving van geloof, danwel om ervoor te zorgen dat heilige manifestaties niet lichtvaardig worden opgevat.

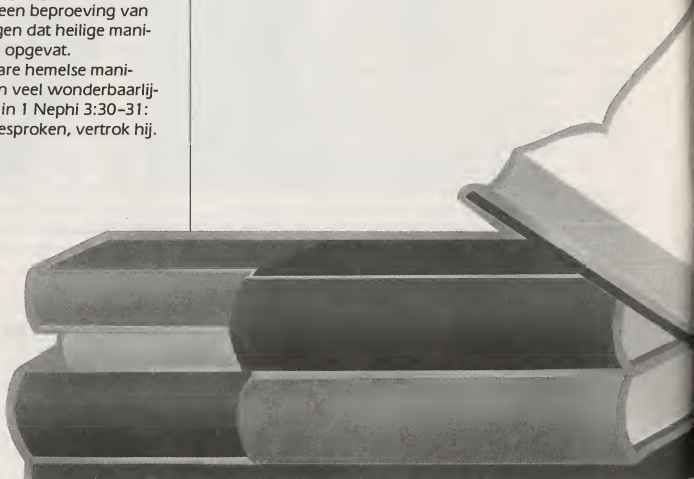
Bekering komt niet door zichtbare hemelse manifestaties. Laman en Lemuël kregen veel wonderbaarlijke manifestaties te zien, zoals die in 1 Nephi 3:30-31: „En nadat de engel tot ons had gesproken, vertrok hij.

„En toen de engel was vertrokken, begonnen Laman en Lemuël opnieuw te morren en zeiden: Hoe is het mogelijk, dat de Here Laban aan ons zal overgeven? Zie, hij is een machtig man en hij kan over vijftig gebieden; hij kan er zelfs vijftig doden, waarom ons dan niet?”

Nephi kon z'n oren niet geloven en zei: „Gij weet ook, dat een engel tot u heeft gesproken; hoe kunt gij dan nog twijfelen?” (1 Ne. 4:3.) Hier zien we een voorbeeld van kennis die geen eeuwige waarde heeft omdat de Geest er niet aan te pas kwam.

Nephi omschreef Laman en Lemuels probleem in 1 Nephi 17:45. „Gij zijt haastig om ongerechtigheid te doen, doch traag om de Here uw God te gedenken. Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart gevoelloos geworden.”

Hoewel studie en overpeinzing essentieel zijn om de wil van de Heer te kunnen onderscheiden, is er een pad naar waarheid dat verhevener is dan het intellect en zekerder dan de vijf zintuigen. Het prachtigste pad naar waarheid is directe openbaring uit de hemel.





Wees geduldig bij fouten op geestelijk gebied

Als we niet leren de stem van de Geest te herkennen, kan de satan ons danig in de war brengen met zijn eigen 'inspiratie'. Hoe kunnen we dan het vermoegen ontwikkelen om inspiratie van de Geest te herkennen?

Zorg er in de eerste plaats voor dat u uw schuldgevoel kwijtraakt als u niet aan uw eigen geestelijke verwachtingen hebt beantwoord. Bent u er ooit zeker van geweest dat u inspiratie heeft ontvangen, om er dan later achter te komen dat u het mis had? Heeft u ooit een ingeving veronachtzaamd, waarvan later bleek dat het inderdaad inspiratie was? We zijn geduldiger met onszelf als we willen leren skiën dan als we de Geest willen leren herkennen. Als we bij de afdaling vallen staan we op, lachen we om onszelf en proberen we het nog eens. Als we de gevoelens van de Geest verkeerd interpreteren voelen we ons enorm schuldig en hebben we de neiging stil te blijven staan. Het is de gewoonste zaak van de wereld om fouten te maken op geestelijk gebied. Het geeft niet. Je mag fouten maken. Blijf het proberen.

We weten allemaal dat er jaren van intensieve training nodig zijn om een professioneel atleet te worden. Toch verwachten we van onszelf dat we van de ene dag op de andere slagen in geestelijke zaken.

Joseph Smith zei: „De eerste aanduiding van de geest van openbaring kan de mens van nut zijn. Wanneer u bijvoorbeeld bemerkt hoe zuivere intelligentie u toevloeit, zal dit u onverwachte ideeën geven, die u, indien u er aandacht aan schenkt, reeds diezelfde dag of spoedig in vervulling ziet gaan. De dingen die u door de Geest Gods werden ingegeven, zullen bewaarheid worden; en door aldus de Geest Gods te leren kennen en begrijpen, kunt u het beginsel van openbaring verder aankweken, totdat u in Jezus Christus volmaakt wordt.” (*Leringen van de profet Joseph Smith*, 1982, blz. 133.)

Merk op dat hij zei: „Kunt u het beginsel van openbaring verder aankweken.” Om een goede basketbalter te worden, gooi je ontelbare keren op de basket. Door goede aanlopen te herhalen en verkeerde te corrigeren leert de speler op de een of andere manier aanvoelen of de bal die hij net gegooid heeft erin zal gaan of niet.

Bij geestelijke zaken moeten we heel duidelijk leren

onderscheiden of we inspiratie van de Geest hebben ontvangen of dat de satan of onze eigen ambities of verlangens dat hebben geïmiteerd. Jongemannen, wie van jullie heeft tegen z'n vriendin gezegd: „De Geest heeft aan mij geopenbaard dat jij de vrouw voor mij bent”? Ik denk dat in sommige gevallen die inspiratie meer een verlangen is dan een geestelijke manifestatie. Als je die inspiratie ontvangt, stel die dan op de proef. Vraag haar om met je te trouwen; als ze „ja” zegt had je gelijk; als ze „nee” zegt, was je abuis. Maar loop niet met je inspiratie te koop. Ze kan heel goed zelf de inspiratie ontvangen die zij nodig heeft.

Hoe voelt inspiratie van de Geest? Het is het gevoel dat je krijgt als je het Boek van Mormon leest of als je over hemelse aangelegenheden praat met je ouders of een goede vriend. Leer het te herkennen en handel dan volgens dat gevoel.

Als het mogelijk was, zou ik een formule geven voor onmiddellijk en gegarandeerd succes. Maar omdat de variabelen van dag tot dag veranderen, is het erg moeilijk om altijd goed te zitten. De ene dag is beter op de Geest afgestemd dan de andere. De ene dag zijn we emotioneel kwetsbaarder dan de andere. Maar bij alle variabelen is er een constante, de Geest getuigt alleen van de waarheid.

Als u laag scoort met het herkennen van inspiratie, stel uzelf dan de volgende vragen:

1. Hoe goed leef ik de geboden na?
2. Bestudeer ik de Schriften, zodat ik afgestemd ben op de dingen van de Geest?
3. Bid ik met een oprechte bedoeling?
4. Heb ik mijn huiswerk gedaan en ben ik voor de Heer gekomen met een goed doordachte oplossing?
5. Heb ik geleerd om een verdoving van gedachten te herkennen?
6. Kan ik in alle eerlijkheid zeggen „Uw wil geschiede” en ben ik bereid om „nee” als antwoord te aangevaarden?

Zorg dat u voldoende tijd investeert in een studie van geestelijke zaken. Ik heb het niet over godsdiensten, hoewel ik daar van ganser harte achter sta; ik heb het over openbaring leren herkennen en verkrijgen. Het is een cursus die uw leven lang duurt, maar u hoeft niet tot de diploma-uitreiking te wachten om er de vruchten van te plukken. De vruchten worden direct zichtbaar, zodra u in geestelijk opzicht leert koordansen en het juiste evenwicht vindt tussen intellectuele vermogens en de ingevingen van de Geest. □



Waar je ook bent, overal in de wereld kom je vrienden tegen die vrienden helpen, buren die buren helpen. Soms is dat heel eenvoudige, heel persoonlijke hulp, maar soms kan het ook hulp bij grote projecten zijn, zoals het binnenhalen van een oogst of zelfs het bouwen van een huis.

180 jongelui van de Ring Redmond Washington besloten te helpen bij een groot project – het bouwen van het skelet van een nieuw huis voor een HLD-gezin, en het bouwen van een schuur voor een gezin dat geen lid was. Beide gezinnen betaalden de bouwkosten en zorgden voor het benodigde materiaal. Het HLD-gezin bijvoorbeeld, broeder en zuster Warren en Jaydene Dazey en hun zes kinderen, hadden een draagbare zaagmolen gebruikt om de planken die zij voor hun huis

DOOR HET BOUWEN VAN EEN HUIS WERDEN GETUIGENISSEN VERSTERKT

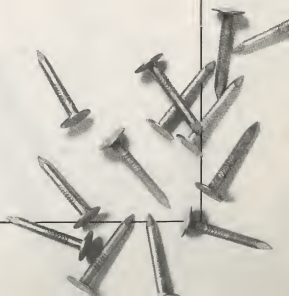


Foto's van Brian K. Kelly

nodig hadden, uit drie boomstammen te zagen.

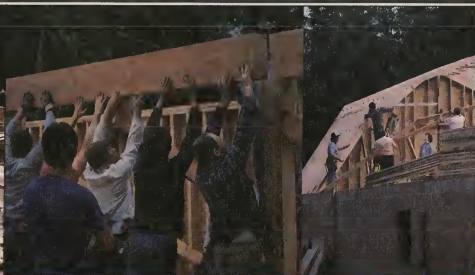
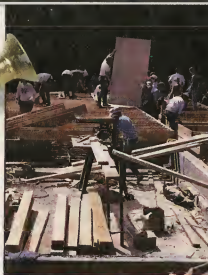
Het project werd in de vorm van een jeugdcnferentie gegoten en de jongelui werden in twee goed geleide groepen verdeeld, zodat zowel het huis als de schuur tegelijkertijd gebouwd konden worden. Maar er moesten enkele hinderpalen uit de weg geruimd worden voor de conferentie kon beginnen – bijvoorbeeld, de betonnen fundering van de twee gebouwen werd van tevoren gestort – maar het resultaat was alle moeite waard. Naast de goodwill en vriendschap die het gevog waren van het project, had de jeugd de gelegenheid om de vreugde en voldoening te ervaren die voortvloeit uit het dienen van anderen. Door het bouwen van het huis en de schuur waren getuigenissen versterkt, en deze getuigenissen stonden, na drie dagen hard werken, centraal in een bijzondere avondmaalsvergadering.

De foto's op deze bladzijden vertellen het verhaal, terwijl het artikel aangeeft hoe de conferentie werd gepland. □

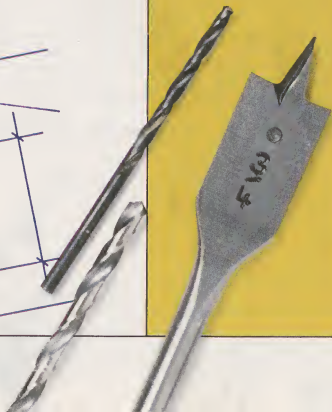
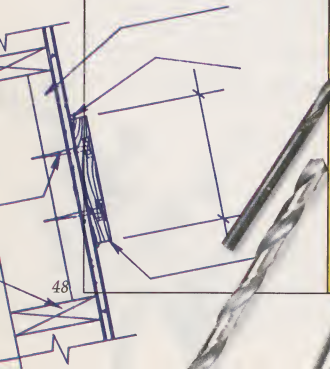




HOE DE BOUW VAN HET HUIS WERD GEPLAND



De Jeugd van de ring Redmond, Washington, ontdekte dat twee gebouwen niet alleen samenwerking vereisten, maar ook spierkracht. Met een hamer en ander gereedschap omgaan, was voor velen een nieuwe ervaring.



Waarom was dit project tijdens de jeugdconferentie zo'n succes? Waarom zei de jeugd: „Doen we het volgend jaar weer zoiets?“

Hier volgen een paar richtlijnen die u kunnen helpen bij het plannen van een bijzondere jeugdactiviteit.

1. Stel onder gebed vast in welke vorm u de activiteit gaat gieten.

Een raadgeefster in het jonge-vrouwenpresidium van de ring had de opdracht gekregen om onder gebed naar ideeën voor jeugdconferenties te zoeken. Toen ze de activiteiten van de laatste jaren de revue liet passeren, besefte ze dat de ring vaak geprobeerd had de jeugd aangenaam bezig te houden, in plaats van ze te betrekken bij zinvolle, getuigenisversterkende activiteiten. Haar aanbeveling om een dienstverlenend project op te zetten werd door de ringleiding goedgekeurd en men ging op zoek naar een goede manier om dit idee gestalte te geven.

2. Zoek onder gebed specialisten uit.

Toen men eenmaal een project had uitgezocht, ging de ring op zoek naar de technische hulp die nodig was om de bouw te plannen en te begeleiden. Broeder en zuster Tanner, een nieuw echtpaar in de ring, hadden de kennis en ervaring die essentieel waren voor het project. Bijvoorbeeld, vijf dagen voor men met de constructie zou beginnen, bleek het ontwerp niet te voldoen aan de plaatselijke voorschriften. Broeder Tanner en een andere bouwversterker besteedden vele uren aan de aanpassing van het ontwerp. Toen ze de fabrikant van de dakspannen dat hij pas drie dagen na de jeugdconferentie kon leveren. Broeder Tanner wist hoe hij met de fabrikant moest onderhandelen om de dakspannen op tijd ter plaatse te hebben.

3. Stel onder gebed vast wie u gaat helpen.

De heer en mevrouw Ward Roney, die in de gemeenschap bekend stonden als actieve katholieken, zouden een aanbod van heiligen der laatste dagen misschien hebben afgeslagen. Maar de heer en mevrouw Roney en broeder en zuster Dazey en hun gezin waren zorgvuldig en onder gebed uitgekozen. Toen een hogeraadslid de heer Roney benaderde en voorstelde om een schuur te bouwen om de vorige, die in een storm was vernield, te vervangen, stond hij perplex. Als gevolg van de inspanningen van de jeugd van de ring, kreeg de dochter van de heer en mevrouw Roney toestemming om het jonge-vrouwenkamp van de ring bij te wonen en nodigden zij de ring uit om activiteiten te houden op hun boerderij, en stichtten zij een studiefonds voor jongelui uit de ring.

4. Als het project nieuwswaarde heeft, nodig dan kranten en t.v. uit.

Toen de t.v. en kranten op de hoogte gebracht van de twee projecten, zeiden ze allen dat een verslaggever een paar minuten zou komen kijken. De verslaggevers kwamen ook, in het begin weinig enthousiast, maar later zo onder de indruk van de jeugd en hun werk dat ze bijna drie uur bleven. De projecten kregen positieve aandacht in de krant en op de plaatselijke t.v.

5. Publiceer en rekruteer.

Het duurde even voor de jeugd in de ring gewend was aan het idee van een dienstverlenende conferentie. De jeugdleiders van de ring organiseerden een haardvuuravond om het project toe te lichten en de jongelui aan te moedigen eraan mee te doen. Een jongen, Todd, die eerst niet aan het project wilde meedoen, verraste later iedereen met zijn enthousiasme. De bouwers lieten hem zien wat gedaan moest worden, en hij werkte als een vakman. Todd sloot ook vriendschap met een andere, nogal eenzame jongen, door met hem samen te werken en hem te laten zien hoe het gereedschap gebruikt moest worden. De twee jongens bouwden niet alleen een vriendschap met elkaar op, maar ook met de volwassenen.

6. Houd regelmatig voorbereidingsvergaderingen.

Het voorbereidingscomité van het project kwam gedurende de drie maanden voor de conferentie elke twee weken bij elkaar. Deze vergaderingen waren nodig om ervoor te zorgen dat alle voorbereidingen werden getroffen en dat alles volgens plan verliep.

7. Plan leuke activiteiten voor de avonden.

Hoewel de jongelui overdag hard werkten, hadden ze 's avonds nog genoeg energie over voor activiteiten als dansavonden, kampvuurliedjes en zelfs paalklimwedstrijden (de paal was wel met groene zeep ingesmeerd). Na een leuke avondactiviteit ging de jeugd voldaan naar huis en begonnen ze de volgende dag weer met frisse moed aan het werk.

Noot van de redactie: Als u een uitzonderlijk geslaagde jeugdactiviteit of jeugdconferentie heeft gehad, vertel ons er dan over. We zouden graag zo snel mogelijk na de activiteit een verslag ontvangen, vergezeld van veel goede kleurfoto's of dia's. Vermeld de naam van de betrokken wijkgemeente, ring/district, en de namen en functies (waar van toepassing) van de mensen die u noemt. Vermeld ook uw naam, adres en telefoonnummer. Stuur uw artikel en foto's naar: Youth Project, Translation Division, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland. □





PORTUGAL